Preț: 490 lei

edip

NINA GREGOR

Nr. 5

Diana

Cele mai frumoase romane de dragoste

Sub semnul dorinței

Nețărmurita încredere în dragoste a unei tinere

DIANA

În seria Diana sunt cuprinse povestiri romantice la lecturarea cărora tresaltă inima oricui. Sunt povestiri despre iubire și tandrețe, despre fidelitate și dorință.

Stimate cititor, ai în față un roman captivant despre simțăminte umane de-a pururi sublime - un roman nu numai pentru tineri, căci iubirea este veșnică.

O lectură plăcută și deconectantă pentru fiecare sfârșit de săptămână, pentru fiecare zi!

Nina Gregor

Sub semnul dorinței

Câți dintre noi n-am simțit că viața nu mai are sens după ce ne-am pierdut perechea iubită? Carina, stăpâna tânără și frumoasă a Ravensteinului, s-a văzut, la fel, într-o situație fără ieșire, când soțul ei, Sebastian von Loebe, a murit în urma unei sărituri cu parașuta.

Speranța fericirii s-a aprins din nou pentru tânăra femeie când a aflat că poartă în trup o nouă viață: copilul lui Sebastian. Apoi cunoscu un bărbat despre care credea că-i va fi tovarăș și sprijin pentru un nou început...

Traducerea a fost făcută după:

SILVIA-EXCLUSIV
NINA GREGOR
LIEBE EIN MÄRCHEN — GLÜCK NUR EIN TRAUM ?
Bastei-Verlag Gustav H. Lübbe GmbH & Co.

S.C. EDITURA INTERPRES S.R.L.
Cluj, Str. Grigore Alexandrescu nr. 21.
Telefon / fax: 064/145389
Tehnoredactare computerizată:
S.C. GLORIA S.R.L. CLUJ-NAPOCA
Tipărit la tipografia:
GARAMOND S.R.L. CLUJ-NAPOCA

— Nu te supăra, Sonja, dar azi nu pot părăsi nicicum Ravensteinul, mărturisi prin telefon Carina von Loebe celei mai bune prietene. Peste o jumătate de oră sosește cineva interesat de închirierea regiunii de vânătoare Rajna. Crede-mă, și eu aș amâna această întâlnire, mai ales într-o zi de primăvară atât de superbă, dar data de azi a fost stabilită cu săptămâni în urmă.

— De ce nu se ocupă soțul tău de afacerea asta? întrebă Sonja Rosental. Nu i se întâmplă nimic dacă ar face atâta lucru. De altfel, de-un timp, am impresia că Sebastian te lasă să te descurci singură întotdeauna când e ceva de aranjat.

— Ei nici chiar așa, încercă o împotrivire timidă Carina, deși în adâncul sufletului îi dădea dreptate, moșia Ravenstein este moștenirea mea și îi cunosc din copilărie toate coltloanele. Sebastian are destule griji cu afacerile lui, nu vreau să-l încarc și cu problemele Ravensteinului.

— Ce înduioșător, se simți ironia în glasul Sonijei. Dar adevărul e că ești dusă de nas. Și tu ai avea nevoie de puțină deconectare, iar Sebastian, în virtutea ocupației sale, are mult mai multă experiență în ceea ce privește contractele, doar se ocupă de intermedieri de tranzacții imobiliare. Las-o mai încet, ia o pauză pentru azi! Mă bucurasem atât de mult pentru plimbarea asta. Am putea să mergem și la galerie, să-l vedem pe Kurt. Se pare că azi va fi vernisajul noii expoziții. Ei, ce zici? Când vin să te iau?

Carina, pentru moment, își pierdu siguranța de sine. Închirierea ar putea s-o lase în sarcina administratorului, aflat de atâta timp în slujba familiei. În plus, pe o vreme minunată ca asta, chiar că i-ar prinde bine o plimbare cu Sonja. Ar putea să facă și niște cumpărături, de exemplu, niște haine la modă la care se gândea de mult.

Însă alungă imediat gândul tentant și clătinând din cap, rosti:

— Regret, Sonja, dar azi chiar că nu se poate. O lăsăm pe altădată, bine?

— Nu ești ușor de convins, răspunse Sonja fără plăcere, dar la urma urmei tu știi ce trebuie să faci. Acceptă

însă un sfat de la mine! Dacă mai continui așa, nu faci decât să-l răsfeți tot mai mult pe Măria-Sa, Sebastian. Nu-l scuti cu atât spirit de sacrificiu de sarcinile voastre comune!

— Te rog, Sonja, nu vorbi așa despre Sebastian! se opuse Carina mirându-se ea însăși că a ridicat vocea mai mult decât trebuia.

— Crede-mă, îți vreau doar binele și de mult doream să-ți spun asta. Pur și simplu mă doare să te văd cum robotești zile întregi la moșie, în timp ce soțul tău reușește să ocolească munca cu o îndemânare de admirat, dedicându-se distracțiilor. Dar nu te mai rețin dacă te așteaptă treburile. Atunci ne întâlnim la sfârșitul săptămânii la festivalul de primăvară de la clubul de tenis?

— Desigur, atunci voi veni. Îți doresc o plimbare plăcută în după-masa asta. Nu uita să-i transmiți lui Kurt salutările mele!

Carina von Loebe lăsă în mijlocul unui oftat adânc receptorul și se ridică de la imensul birou care servise deja mai multe generații - și tatăl și bunicul ei de la masa aceasta rezolvaseră viitorul moșiei Ravenstein.

După moartea prematură a mamei, toată afecțiunea Carinei s-a îndreptat spre tatăl ei. Acum trei ani, când a murit și tatăl, în urma unei boli grave, Carina a simțit că se prăbușește o lume în ea. Cândva promisese tatălui că va fi întotdeauna credincioasă moșiei Ravenstein și se ținu de cuvânt.

Gospodărea moșia după dorința tatălui, iar angajații au înțeles repede că tinerei baronese trebuie să-i dea același respect ca fostului baron. Carina a și meritat toată admirația pentru priceperea de care dădea dovadă în conducerea moșiei.

Nimic nu s-a schimbat după ce s-a măritat cu Sebastian Loebe. Legătura celor doi nu era văzută cu ochi buni de tatăl fetei. Baronul făcuse totul în timpul vieții pentru ca fata lui să se mărite cu fiul moșierului vecin, Martin von Strehlau. La baluri și alte reuniuni încerca mereu să-i apropie. Carina însă nu simțise niciodată pentru Martin mai mult decât pură prietenie și i se părea că nici tânărul baron nu simte altceva pentru ea. Martin într-adevăr nu inițiase vreodată o relație mai apropiată.

Sebastian în schimb, și-a folosit toată puterea de seducție pentru a o câștiga.

Tatăl Carinei nu mai avu încotro, și și-a dat, cu reținere, consimțământul la cununia celor doi. La petrecerea ce-a urmat cununiei, Martin von Strehlau s-a ținut deoparte privind mohorât adunarea zgomotoasă.

— Sunt îngrijorat din cauza Carinei, îi spuse atunci bătrânul baron lui Martin, pe care-l cunoștea de când era copil. Nu zic, Sebastian e un flăcău zdravăn, descurcăreț și simpatic. Dar, cu felul lui atrăgător de a fi, reușește să facă ce vrea cu Carina. În același timp este un ușuratic și mi-e teamă că nu va renunța la plăcerile lui de dragul ei.

Martin îl privi uimit.

— Vrei să spui că s-ar putea ca Sebastian să n-o iubească și s-o ia numai din interes?

Baronul dădu din umeri.

— Știi, Martin, nu vreau să-l învinuiesc pe nedrept. Sunt convins că o iubește pe Carina, dar este evident că și aparențele au avut un rol când a început să-i facă curte. Carina este de viță nobilă și înafară de frumusețe, mai dispune și de o avere deloc neglijabilă. Cel puțin din punctul ăsta de vedere, m-am îngrijit ca după ce voi închide ochii totul să fie numai al ei. Parcă îl și văd pe Sebastian în fruntea moșiei mele. Dar el va accepta doar părțile frumoase ale acestei situații. După cum se poartă este evident că va ocoli cât mai mult treburile grele.

Bătrânul zâmbi silit.

— Nu joc bine rolul gazdei. Sărbătorim cununia fetei și eu îți vorbesc despre temerile mele. Dar mai este ceva care mă îngrijorează. Sebastian este mereu pus pe fapte vitejești. Îl atrage ca un magnet tot ce e periculos, riscant, orice prin care poate ieși în evidență. A încercat deja sărituri cu parașuta, concursuri de bărci cu motor, scufundări la mare adâncime, iar Carina, chiar dacă nu recunoaște, este teribil de frământată. Acum Sebastian dorește să încerce canotajul pe râurile repezi de munte. Spune și tu, Martin, un asemenea bărbat e potrivit pentru căsătorie?

Martin știa de pe-atunci că baronul are dreptate dar,

pentru că era vizibil că iubirea Carinei pentru Sebastian era foarte mare, evită să bârfească această legătură.

— Dă-i puțin timp, nene Henner! încercă să-l liniștească pe baron. Poate căsnicia îl va schimba. În fond e un om foarte simpatic.

— Da, dar trebuie să recunoști că nu e tipul de bărbat care să se sacrifice pentru binele familiei. De aceea, mă bucur foarte mult că tu și Carina sunteți buni prieteni, Martin. Te rog promite-mi că vei rămâne prietenul ei și după ce eu nu voi mai fi în viață!

— Dar nene Henner, dumneata încă n-ai ajuns la vârsta aceea...! exclamă Martin aproape speriat.

— Așa e, dar soarta este imprevizibilă. Știi, vreau să fiu liniștit că, lângă Carina, va fi întotdeauna cineva care s-o sprijine la nevoie.

Baronul n-a mai apucat nunta, deși a luptat disperat cu boala.

În prima lună de căsnicie, Carina se simți în al nouălea cer, cu atâta dragoste și duioșie o înconjură Sebastian. Nici în cele mai frumoase vise nu și-a dorit un bărbat mai perfect.

Apoi, ca în atâtea alte căsnicii, dragostea lor a devenit cenușie. Carina a început să-i dea dreptate tatălui ei: Sebastian punea mai presus de orice distracțiile lui și nici de dragul ei nu era în stare să renunțe la încercările prin care își punea viața în pericol.

Înafară de asta, la agenția lui imobiliară, lăsa pe seama angajaților toată munca și nu se ocupa nici de moșia Ravenstein.

Observația bine intenționată a Sonjei Rosenthal i-a reamintit că în căsnicia ei nu era totul așa cum sperase atunci când rostise "da" în micuța capelă din Ravenstein.

Totuși, în ciuda excentricității lui Sebastian, îl iubea atât de mult încât gândul divorțului nu i-a trecut niciodată prin minte. Și nici în după-masa aceasta nu lăsa acest gând să i se trezească în conștiință.

Deschise larg ușile de sticlă ale camerei de lucru și păși pe terasă. Inspiră fericită aerul proaspăt și se bucură de vântul care îi dezmierda fața.

Poate cu trecerea anilor Sebastian se va maturiza și va deveni mai serios, încercă ea să se liniștească. Dar până una alta, va găsi o ocazie în care să discute cu Sebastian

despre ceea ce o nemulțumea în purtarea lui.

O trezi din gânduri limuzina de culoare închisă care evoluă maiestuos pe aleea străjuită de copaci și se opri sub coroana largă a bătrânului castan. Din mașină coborî un bărbat înalt, cărunt, care luă o geantă diplomat de pe bancheta din spate și privi curios în jur înainte de a urca treptele intrării principale.

Carina știu imediat că i-a sosit partenerul de afaceri. Într-o clipă își alungă toate gândurile neliniștitoare, ca să-și poată concentra atenția asupra afacerilor. Ravensteinul îi cerea asta.

Era trecut de ora opt când dr. Robert Giesse și-a luat în sfârșit rămas bun. Carina încercă să-și ascundă oboseala întregii zile în timp ce-și conducea oaspetele.

În acest moment apăru Sebastian. Văzându-i îmbrăcămintea albă de sport, Carina se revoltă.

Ea, aici pe moșie, abia avea timp să ia masa în liniște, iar soțul ei își părăsește când are chef biroul pentru a mai juca un meci de tenis.

— Servus, inimioară! Chipul lui Sebastian radia de bună dispoziție.

Nu observă că soția și-a retras repede fața încât buzele lui abia au atins-o.

— Sper că n-am tulburat discuția. Sebastian von Loebe, se prezentă bine dispus și îi întinse mâna musafirului. Dacă nu mă înșel, dumneavoastră sunteți dr. Giesse și vă interesează închirierea teritoriului de vânătoare.

Deci bănuise bine Carina, soțul ei nu uitase de această întâlnire. Încercă totuși să-și alunge supărarea și să urmărească cu o expresie serioasă discuția bărbaților.

— Mulțumesc, accept cu plăcere invitația! răspunse Sebastian la propunerea domnului Giesse de a participa la o vânătoare pe teritoriul închiriat. Și eu sunt un vânător pasionat, dar singura mea problemă e că în zori nu reușesc să mă ridic din pat.

Bărbații izbucniră într-un râs sănătos iar Carina zâmbi de circumstanță. Abia aștepta să plece dr. Giesse ca să poată cina în liniște cu Sebastian. Abia acum își dădu seama să nu mai poate de foame. La prânz avusese de discutat cu administratorul despre construcția unui drum nou, așa că fusese nevoită să sară peste el.

— Un om drăguț, remarcă Sebastian după plecarea musafirului. Suntem norocoși că facem afaceri cu el.

Parcă ar fi uitat cine hotăra în această privință.

— Dar de ce mă privești atât de urât, dragă? întrebă nevinovat. Își prinse soția de bărbie și o privi pătrunzător în ochi. E ceva în neregulă în Ravenstein?

— Nu despre asta e vorba! Chiar și Carina era surprinsă de tonul înalt cu care rostise aceste cuvinte. Doar că sunt foarte obosită și mi-e foarte foame!

— Atunci alerg să mă schimb! Sebastian își sărută în joacă soția pe vârful nasului și își luă pe umeri geanta de tenis. Carina tocmai se pregătea să plece când îi spuse: — Nu vrei să afli cum s-a terminat partida cu Gunnarr? Am dat tot din mine, toți au fost de părere că am jucat minunat iar soția mea nici măcar nu e curioasă!

— Bănuiesc că ai câștigat, dacă ești atât de bine dispus, răspunse Carina și își atinse fruntea cu mâna. Ai să-mi povestești amănunțit la masă.

— Neapărat! Sebastian porni cu pași ușori pe scări, dar la jumătatea drumului se mai întoarse o dată. Și îți voi face și un masaj, văd că te doare iar capul.

Propunerea lui o împăcă imediat. Când, peste puțin timp, apăru în sufragerie în blugi și pulover, îi zâmbi cu fața îmbujorată și privirea caldă.

Sebastian arăta ca un adolescent, cu părul dezordonat pe frunte și fața senină, luminată de doi ochi albaștri cărora încă de la început, Carina nu li se putu împotrivi.

Sebastian își sărută delicat soția, și ea îi răspunse la fel. În ciuda greșelilor acestui boem, Carina era îndrăgostită până peste urechi. "Sebastian are evident în sânge acest mod de viață", gândi ea. "De altfel, la această vârstă e aproape imposibil de schimbat în profunzime caracterul unui om."

Sebastian vorbi cu multă însuflețire despre meciul cu cel mai bun prieten al lui și Carina încercă să pară curioasă, deși după ziua grea avută pe moșie nu o interesa deloc ce combinații și lovituri i-au reușit soțului ei. La un moment dat bărbatul se opri și își privi cu reproș soția.

— Nici măcar nu mă urmărești!

— Nu te supăra..., pe chipul Carinei apăru un surâs îndurerat.

— Bineînțeles, durerea ta de cap!

Sebastian se ridică să-i maseze tâmplele. Femeia se aplecă în scaun, închise ochii și suspină de plăcere. Aproape imediat se liniști și se simți foarte bine...

— La sfârșitul săptămânii mă duc cu Gunnarr la deltaplanorism, aruncă Sebastian în treacăt.

Însă Carina reacționă ca mușcată de șarpe.

— Dar mi-ai promis! exclamă.

Sebastian o privi vinovat ca un copil.

— Știu, draga mea, dar e o ocazie excepțională. Deltaplanorismul nu este genul meu, îmi place mult mai mult saltul cu parașuta.

edip

Ocolind privirea supărată a soției, se grăbi pe scaunul lui, încercând astfel să evite furtuna iminentă.

— Te rog, inimioară, nu te enerva, o imploră, întinzându-i mâna peste masă.

Carina însă îi refuză apropierea.

— Desigur, n-ai fi tu însuți dacă n-ai încerca și asta! spuse revoltată. Dar au trecut vremurile când eram de acord cu toate nebuniile tale. Nu mai poți continua așa! M-am săturat să tot tremur pentru viața ta. Dă-ți odată seama că ești un om însurat! Când erai singur nu erai responsabil decât în fața ta, dar asta s-a terminat, Sebastian! Nu vreau să mă mai frământ din cauza ta. Și mi-aș dori un copil! Întotdeauna am visat o familie mare...

Ochii Carinei străluceau în lacrimi și buzele îi tremurau de tulburare.

— O, nu! Cara, nu începe iar! o rugă Sebastian. La urma urmei nu e vina mea că încă nu avem copii. Și tu știi cât de mult îmi plac...

— Desigur, presupunând că nu e vorba de copiii tăi! observă Carina. Și de unde știi că nu ești tu de vină că n-avem copii? Ar trebui să ne facem niște analize amănunțite. Nu mai vreau să aștept!

— Dacă asta te liniștește, îmi voi face analizele, căzu imediat de acord Sebastian. Mâine dimineața poți să programezi o întâlnire cu medicul.

— De unde să știu când ai timp? întrebă amar Carina. În ultima vreme ți s-au înmulțit drumurile, ai de mers când în Europa de Est, cu afaceri, când în altă zonă pentru vreo întrecere sportivă.

— Te rog, Cara, să punem capăt discuției înainte de a spune ceva care ne-ar provoca doar durere, la amândoi, încercă Sebastian să-și potolească soția.

— Te înțeleg că nu asculți cu plăcere, răspunse Carina hotărâtă, dar trebuie spuse odată și astea. Eu cel puțin, nu mai sunt dispusă să continui ca până acum. Nu mai suport! Nu poți înțelege?

— Deci mă acuzi? râse amar Sebastian. Ei și ce-mi faci dacă nu încetez cu distracțiile mele? îi aruncă provocator, ca un adolescent impertinent.

Carina inspiră adânc.

— Voi face ceea ce trebuie, chiar dacă vom suferi amândoi.

Aceste cuvinte fură urmate de o liniște apăsătoare. Sebastian își privi uimit soția.

— Vrei să spui că ai divorța de mine?

Carina își trecu mâna prin păr cu un gest nervos.

— Dacă nu-mi rămâne altceva de făcut, da, Sebastian. Nu mai pot continua așa. Până acum am ocolit gândul că suntem prea deosebiți ca să putem trăi fericiți unul alături de celălalt...

— Cara, nu poți să spui asta serios!

Sebastian era vizibil tulburat de cele auzite. Se ridică cu o mișcare bruscă, se repezi la soție, o ridică de pe scaun și o strânse la piept.

— Te iubesc, Carina, nu vezi cât ești de importantă pentru mine?

Carina se prăbuși fără putere în brațele soțului ei.

— Asta nu mi-ai mai spus-o de foarte mult timp...

Sebastian o sărută duios pe frunte.

— Am fost convins că știi ce mare nevoie am de tine.

Am crezut că nu trebuie să-ți repet mereu cât de mult te iubesc.

Carina își îndreptă privirea serioasă în ochii bărbatului.

— Atunci dovedește-mi! Numai de tine depinde, Sebastian. Într-un singur mod m-ai putea convinge că mă iubești într-adevăr și că, pentru tine mariajul nostru este mai important decât orice altceva.

— Dar nu-mi poți cere să-mi schimb modul de viață de la o zi la alta! izbucni Sebastian supărat. Cum crezi că se poate? Știi că am semnat cu sponsorii câteva contracte pe care trebuie să le respect?

— Bine, accept, se predă Carina, n-avem bani să plătim despăgubirile. Dar la distracțiile planificate cu prietenul tău Gunnarr chiar că ai putea renunța.

Sebastian se lupta cu sine.

— Îmi ceri să hotărăsc chiar acum? De ce ești atât de nedreaptă cu mine?

— Tu nu ești nedrept cu mine când mă lași singură cu toate grijile? ripostă Carina. Acum, că începuse lupta, nu era dispusă să cedeze nimic.

Sebastian se îndreptă spre fereastră.

edip

— Știu cât e de grea alegerea, dragă, spuse Carina îmbrățișând spatele soțului. Dar mie nu trebuie să-mi demonstrezi ce bărbat curajos ești! Crede-mă, îți cunosc și îți apreciez calitățile și nu-mi doresc nimic altceva decât să te văd mai des. Te rog, încetează cu jocurile astea periculoase! Îmi mai amintesc de raliul Paris-Dakar, pe care l-ai făcut într-un camion. Eu, acasă, abia puteam să dorm din cauza problemelor, iar tu ai venit excelent dispus și la sfârșitul săptămânii următoare ai și plecat în Miami la un concurs de bărci cu motor. Te rog, Sebastian, termină cu stilul ăsta de viață!

Sebastian se întoarse și cei doi se îmbrățișară.

— Te iubesc, Cara, te iubesc nespus de mult, șopti Sebastian și începu să-i mângâie spatele într-un fel care întotdeauna îi producea fiori.

Ținând-o de bărbie, îi ridică fața frumoasă și o sărută cu toată dragostea. Ea,

ținându-l cu brațele goale de după gât, îi răspunse la fel.

— Mai ești încă obosită, inimioară? șopti Sebastian când buzele li se despărțiră. Te doresc foarte mult.

Acum o oră, Carina se simțise doborâtă de oboseală, însă căldura și dorința din ochii bărbatului îi produseră o senzație de plăcere totală.

— Chiar am spus că sunt obosită? întrebă cu un surâs ghiduș, care-o făcea și mai frumoasă.

Se îmbrățișară din nou, apoi Sebastian o luă în brațe și urcă scările spre dormitorul de la etaj.

O așeză ușor între pernele de mătase, sărutând-o din nou, în timp ce cu mâna stângă căută interfonul.

— Alex, adu șampanie, te rog! îi spuse valetului.

Carina îl privi cu ochii însetați de dragoste.

— Oare ce urmărești, dragă?

— Nici nu bănuiești? Sebastian începu să-i sărute fruntea, ochii, gâtul, apoi răsuflarea lui fierbinte coborî mai jos...

Carina tresări la auzul bătăii în ușă. Se eliberă din brațele lui și intră în baie.

— Să nu stai mult, dulceață! strigă Sebastian și îi făcu semn lui Alex să lase șampania pe măsuța de lângă fereastră.

— Mulțumesc, azi nu mai avem nevoie de dumneavoastră.

Valetul se îndepărtă cu o scurtă înclinare.

Când ieși din baie, Carina nu era îmbrăcată decât cu o cămașă de noapte subțire, de mătase, și neglijeul dantelat pe care Sebastian i-l adusese din Paris.

Oferea o imagine atât de atrăgătoare și de seducătoare, încât, pentru un moment, bărbatului i se opri respirația.

— Ai dreptate, spuse încet. E o nebunie din partea mea că-mi pun viața în pericol în timp ce acasă mă așteaptă cea mai frumoasă femeie de pe pământ. Promit că s-a terminat, după expirarea contractelor mă fac băiat cuminte. Acum ești mulțumită?

Carina veni surâzând în brațele soțului.

— Jură, Sebastian! Și te rog să nu mergi nici la sfârșitul săptămânii viitoare cu Gunnarr.

O clipă, Sebastian dori să se opună, însă imediat zâmbi aprobator.

— Îți jur, Carina, pe tot ce e scump în viața mea! îndeplini el dorința și, după ce-și pecetlui promisiunea cu un sărut, desfăcu șampania și turnă în pahare băutura spumoasă.

— Să bem pentru căsnicia și pentru fericirea noastră! rosti Sebastian cu dragoste și cele două pahare se ciocniră.

Cearta de mai-nainte deveni o amintire îndepărtată. Carina era convinsă că vor începe totul de la început.

— Este timpul să avem copii, spuse ea și goli paharul dintr-o suflare. Nu peste mult timp împlinesc douăzeci și șapte de ani. Prea mult nu se poate aștepta pentru primul copil!

— Ai dreptate, iubit-o!

Speriat de discuția din timpul cinei, Sebastian era gata să promită orice, să nu audă de divorț.

— M-aș bucura foarte mult dacă am avea o fetiță atât de drăgălașă ca tine! Voi fi un tătic pe cinste?

Carina își lăsă capul pe spate și începu să râdă.

— Sau ai fi dezamăgită dacă ni s-ar naște un băiat? întrebă Sebastian.

— Nu. Nu sunt în stare să mă supăr pe tine. Seara asta mi-a demonstrat-o încă o dată.

— Deci recunoști că e mai bine să ne iubim decât să ne certăm? întrebă Sebastian întinzându-și soția pe patul imens. Se prăbușiră unul în brațele celuilalt, sărutându-se și uitând complet de restul lumii.

Carina niciodată nu fusese atât de fericită ca în noaptea asta. I se părea că abia acum începe adevărata lor căsnicie.

O treziră razele soarelui strecurate printre perdele.

— Sebastian, șopti închizând din nou ochii și se întinse moleșită. A fost o noapte minunată. Simt atâta féricire...

Neprimind nici un răspuns, deschise ochii și abia atunci observă că e singură în pat. "Trebuie să fie în baie. Va veni să mă trezească cu un sărut..." gândi Carina.

Închise din nou ochii, dar înainte de a adormi, auzi o bătaie în ușă.

— Nu puteți amâna? strigă fără plăcere.

— Domnul mi-a poruncit azi dimineață să vă aduc cafeaua, răspunse valetul.

— Azi dimineață? spuse Carina ridicându-se speriată din pat. Cât e ceasul?

— Aproape unsprezece, răspunse Alex.

Carina se simți înșelată: Sebastian a lăsat-o singură după o noapte atât de minunată!

— Mulțumesc, Alex, voi lua jos micul dejun, spuse cu o voce de în gheață și se pregăti să se îmbrace.

Sub duș, schimbă alternativ apa caldă cu cea rece, ca să-și revină, dar când se privi apoi în oglindă, constată că n-a reușit să ascundă oboseala. În plus, pe chip i se citea și dezamăgirea.

La masă nu se atinse de nimic.

Bău doar cafeaua și se apucă de muncă. Însă gândurile îi fugeau mereu altundeva.

După masă sună telefonul. La celălalt capăt al firului era Sebastian.

— Dormeai atât de dulce încât nu m-a lăsat inima să te trezesc, explică el înainte ca soția să apuce să-l întrebe ceva. Te-ai supăra foarte tare dacă în seara asta aș ajunge puțin mai târziu acasă? continuă bărbatul. I-am promis încă de ieri lui Carlos că merg cu el la basseball, dar am uitat să-ți spun. Mă mai ierți o dată, iubit-o? Vei vedea, îmi voi răscumpăra absența la noapte.

Așa cum se și aștepta soțul ei, Carina își înăbuși supărarea.

Când Sebastian se întoarse, seara, o surprinse cu o invitație la niște cunoștințe pe care Carina nu le agrea deloc. Totuși, ca de obicei, fiind vorba de cunoscuții lui, Sebastian era de părere că e o ocazie deosebită și Carina nu putea să-l dezamăgească.

Îl însoți fără chef.

Seara o indispuse de tot. Se plictisi îngrozitor și se închise în ea însăși. Nimeni nu i-a trezit interesul și nimeni n-a încercat să se apropie de ea. Sebastian însă se simțea în largul lui! Dansa cu toate frumusețile prezente.

— Chiar ai nevoie să-ți dovedești mereu bărbăția așa? îi reproșă Carina pe drum spre casă.

În loc să dea cel mai mic semn de regret, Sebastian râse puternic.

— Te-au făcut geloasă gâsculițele acelea? Nici nu se compară cu tine!

— Însă erau destul de interesante ca să-ți dai toată silința pentru a le face plăcere! riposță Carina aprinsă.

— Dar asta n-are nici o legătură cu relația noastră, încercă Sebastian s-o liniștească și o cuprinse de după umeri.

— Te rog, nu când conduc! îl respinse Carina și bărbatul își retrase bratul. Și n-am nici un chef după ce m-ai pus într-o situație atât de neplăcută în fața prietenilor tăi.

— Cerule, tu chiar te-ai supărat! exclamă Sebastian. Dar totul a fost o glumă nevinovată, nimic mai mult. Jur!

Carina râse amar.

— Îți cunosc deja jurămintele...

Totuși, Sebastian reuși și de data asta s-o împace. Când, nu cu mult timp mai târziu, o ținea în brațe, supărarea și gelozia erau date uitării.

Săptămânile următoare i-au adus Carinei o pace nesperată, pentru că Sebastian făcea totul să nu-i strice buna dispoziție.

Tocmai de aceea, Carina n-a fost în stare să se supere când Sebastian a luat hotărârea de a pleca în Franța cu câțiva prieteni, pentru a participa la o demonstrație de parașutism.

— Mai fă-mi această ultimă favoare! De câteva luni le-am promis lui Jann și Henrik. Nu-i așa că minunata mea soție mă lasă? o linguși Sebastian sărutând-o pe vârful nasului. De ce nu vii și tu? îi propuse. Adăugăm două zile călătoriei, numai pentru noi!

Tentația era foarte mare. Însă tocmai în această perioadă, la moșie era atâta treabă încât Carina nu mai stia unde-i stă capul.

— Din păcate, acum n-am timp, răspunse și văzu dezamăgirea de pe chipul soțului. Data viitoare te voi însoți cu siguranță!

Sebastian clătină din cap.

— Nu va fi mai fi o dată viitoare. Ai uitat înțelegerea noastră?

Vineri în zori, Sebastian zbură cu prietenii lui în Franța. Carina l-a condus la aeroport. Îmbrățișarea și sărutul de rămas bun au fost

însoțite de o senzație ciudată. Pe drum și apoi acasă, a încercat în zadar să-și alunge neliniștea.

Și înainte era îngrijorată pentru cascadoriile riscante ale lui Sebastian, dar de data asta era ceva cu totul deosebit. O presimțire stranie o îndemnă să-l sune și să-l convingă să renunțe.

Se temea însă să nu se facă de râs. Noaptea, coșmarurile au trezit-o de mai multe ori, speriată.

La primele raze ale soarelui, părăsi ușurată patul. Totuși, nici după duș nu se simți împrospătată. Cunoștea un singur remediu pentru starea asta: călăritul în aerul rece al zorilor!

Câteva minute mai târziu, părăsi castelul. În liniștea grajdului, înșeuă iapa preferată, Cinderella. Frumosul animal se lăsă, docil, condus afară și, când Carina sări în șa, își ridică cu o mișcare nerăbdătoare capul.

— Pornim imediat, frumoaso! o liniști Carina râzând încet. Știu că n-ai mai ieșit de două zile, dar ai puțină răbdare.

Porni peste pășune, ca să ajungă cât mai repede în pădure.

Ceața se agăța ca o pânză de păianjen pe crengile brazilor.

Lângă lacul de la marginea moșiei Strehlau, se opri admirând peisajul minunat. Simți o dorință nedefinită și ar fi vrut să poată opri timpul măcar pentru câteva minute!

Încă din timpul copilăriei iubea aceste plimbări în zori. De cele mai multe ori pornea înainte de micul dejun și adesea o însoțea bunul vecin și prieten, Martin von Strehlau. Și după căsătorie s-au întâlnit adesea aici. Zgomotul copitelor unui alt cal o trezi din visare.

Când se întoarse întâlni ochii lui Martin și surâsul lui binevoitor o umplu de o senzație plăcută. Un moment se priviră în liniște. Apoi Carina îi înapoie surâsul.

— Nici tu n-ai putut rămâne acasă în dimineața asta minunată ? se interesă. Cred că azi va fi neobișnuit de cald.

— Ești singură?.

Carina încuviință.

— Sebastian a zburat ieri spre Franța. Mi-a promis că e pentru ultima dată când mai sare cu parașuta.

Martin von Strehlau își îndepărtă părul negru de pe frunte.

— Sper pentru tine că de data asta își va ține promisiunea.

— Azi sunt neobișnuit de frământată, recunoscu Carina.

Părul de culoarea aurului îi strălucea în lumina dimineții. Martin o admira în tăcere. Părea mai frumoasă ca de obicei. Nu înțelegea cum poate Sebastian să lase o asemenea femeie zile întregi singură, pentru a-și risca prostește viața, în loc să trăiască alături de ea. Dacă ar fi în locul lui, ar alege fără ezitare. O adora de când se știa. Însă n-avusese niciodată curajul să-i dea de înțeles prin cuvinte sau gesturi sentimentele lui.

De când era cu Sebastian, Martin și-a îngropat adânc în suflet dragostea neîmplinită. Nu-i era deloc ușor să joace rolul bunului prieten, dar n-avea de ales.

— Mă muncește o neliniște pe care n-o pot reda în cuvinte, continuă Carina cu vocea gâtuită. Dar omul mai are și zile rele, nu? În asemenea momente, fără vreo explicație reală, mi se trezesc tot soiul de temeri.

Râsul Carinei nu era deloc convingător. Parcă încercând

să fugă de griji, o luă la galop peste câmp.

Martin von Strehlau mai rămase o clipă urmărind cu privirea calul și călărețul, cu trupurile contopite într-o armonie perfectă. Carina, cu părul fluturând în vânt, se aplecase mult în față, prinzându-se de coama iepei.

Martin o urmă pe cărarea de munte ce dădea într-o poiană înflorită.

Se afla încă departe de ea când observă că se pregătește să sară un gard. Nu putu să explice cum s-a întâmplat, dar Cinderella a ajuns dincolo fără călăreață. Carina zburase din șa și aterizase cu un țipăt pe pământ.

— Dii, Arco! își îndemnă Martin armăsarul și se grăbi spre tânăra accidentată. Carina se ridicase și își masa tulburată fruntea.

— Te-ai rănit? întrebă contele neliniștit. De la distanță mi-a părut un accident destul de neplăcut.

O privi speriat pipăindu-și toate părțile corpului.

— Iar am avut noroc! răspunse ea cu un surâs silit. Nu

voi scăpa fără câteva vânătăi, dar nu mi-am rupt nimic.

Încercă să-și aranjeze părul, dar se dezechilibră și căzu spre Martin. Tânărul o prinse imediat și o privi în ochi.

— Ești sigură că n-ai pățit nimic grav? Să merg în Ravenstein după mașină? Până atunci poți rămâne să te odihnești.

— Nu, nu, sunt bine! refuză Carina propunerea. Unde-i Cinderella?

Iapa păștea liniștită câțiva pași mai încolo.

— Lasă-mă, cel puțin, să te conduc acasă! insistă Martin.

Carina nu-l refuză.

— Putem lua împreună micul dejun, propuse ea. E mult mai plăcut în doi!

În salon, masa era întinsă. Se simțea aroma îmbătătoare a cafelei și a prăjiturilor de casă, iar pe masă mai era specialitatea preferată a Carinei: pâine neagră crocantă.

Niciunul din ei nu începu să mănânce cu aceeași foame de lup ca altădată. Martin pentru că era încă îngrijorat din cauza Carinei, iar ea pentru că simțea în continuare aceeași neliniște sufocantă. Lipsea și atmosfera festivă, altădată atât de obișnuită.

Când, la terminarea mesei, Martin își luă grăbit rămas bun, Carina îl rugă s-o mai viziteze în timpul serii.

— Mă simt atât de singură! se plânse. Nici nu-mi amintesc de când n-am mai jucat o partidă de șah!

Martin bineînțeles că n-a refuzat invitația. Se bucura pentru orice ocazie în care putea fi împreună cu Carina.

— E drăguț din partea ta că ai venit atât de devreme, îl salută Carina bucuroasă, când, în aceeași zi, contele coborî din mașină în curtea castelului Ravenstein. Chiar atunci, culesese niște flori de primăvară pentru mormântul tatălui ei.

— N-aș vrea să te deranjez, răspunse tânărul conte. Dar n-am fost demult la mormântul tatălui tău și te-aș însoți cu plăcere.

Mergând spre grădina cu locurile de veci ale proprietarilor Ravensteinului, discutară despre fostul baron.

— Tata îmi lipsește foarte mult, recunoscu Carina cu fruntea grea de gânduri. Cât de mult am nevoie de sfaturile lui! Aici la moșie, totul îmi amintește de el!

— De ce nu discuți cu mine problemele tale? se oferi Martin.

Carina îl luă de braț.

— E frumos din partea ta, Martin, dar nu te pot încărca mereu cu grijile mele, spuse încet. Dar e o senzație plăcută să știi că ai prieteni adevărați.

Nu observă tresărirea lui Martin. Desigur, la ce altceva s-ar fi putut aștepta? Carina îl iubea pe Sebastian. El nu putea fi mai mult decât un bun prieten.

— Știi că tata s-ar fi bucurat dacă m-aș fi măritat cu tine? întrebă Carina. Își făcea planuri încă de când ne jucam în nisip. Cu siguranță că dragostea mea pentru Sebastian a fost o dezamăgire pentru el. Nu, nu încerca să negi! se împotrivi când Martin încercă s-o întrerupă. Știu ce părere avea tata despre excentricitățile lui Sebastian. Acum și eu îi dau dreptate. În orice caz, Sebastian mi-a promis foarte solemn că după ce își îndeplinește contractele în termen va termina pentru totdeauna cu acest mod de viață și vom putea trăi ca o familie liniștită.

Martin o privi îngândurat. Oare crede sincer în aceste vise? El în orice caz nu și-l putea închipui pe Sebastian

edip

în mijlocul unui batalion de copii. Spera totuși că speranțele Carinei nu sunt simple iluzii.

Ajunseră repede la mormântul baronului Heinrich von Ravenstein și Carina așeză florile cu multă dragoste. Martin nu o scăpa nici o clipă din ochi.

— Tatăl tău a fost un om deosebit, rosti încet amintindu-și cu durere că, după moartea conteului Strehlau, bătrânul baron devenise pentru el ca un tată adoptiv.

Carina își ridică ochii plini de lacrimi.

— Nu-i așa că a însemnat foarte mult și pentru tine?

Rămaseră un timp în tăcere, apoi porniră înapoi la castel. Abia se iviră printre coroanele copacilor zidurile lui și Carina trăi din nou teama de care nu putea scăpa de când Sebastian o lăsase pe aeroport. Încercă să pară veselă, de dragul lui Martin. Contele însă îi citi în ochi teama și tristețea ascunsă.

Încercă să-i distragă atenția, dar nu reuși decât

parțial. Când valetul intră în bibliotecă anunțând un apel telefonic din Franța, Carina aproape smulse receptorul din aparat.

— Jan? stabili uimită că nu Sebastian, ci unul din prietenii lui o cheamă. De ce mă suni, s-a întâmplat ceva cu Seabastian?

Martin deveni mai atent. Carina, fără sânge în obraji, se prinse de tăblia mesei.

— Tot timpul am simțit că se va întâmpla ceva... șopti cu buzele tremurând. Cum se simte Sebastian, ai reușit să vorbești cu el?

Între timp, Martin se ridicase și se îndreptă spre ea. Carina încheie convorbirea cu lacrimi în ochi.

— Îți mulțumesc că m-ai chemat, Jan. Natural că plec imediat.

Fără să stea pe gânduri, Martin o îmbrățișă și-o mângâie duios pe cap. Ea își plecă fața pe pieptul lui și-l strânse disperată, neputându-se opri din plâns.

— Ce s-a întâmplat, Carina? întrebă cu voce îngrijorată. Sebastian a avut un accident?

— Unul grav. Se află la spital...! hohoti tânăra. Trebuie să plec imediat acolo!

— Te duc cu mașina! se oferi imediat Martin. Împachetează-ți lucrurile de care ai neapărată nevoie, apoi ne oprim pentru o clipă în Strehlau să-mi iau și eu ceva. Ajungem în Franța încă în seara asta.

— Pur și simplu nu înțeleg...

Carina îl fixă cu o privire goală.

— De ce am însemnat pentru el mai puțin decât sportul? strigă cu durere și izbucni într-un nou hohot de plâns.

— Nu e ocazia potrivită să cauți răspuns la această întrebare. Să nu pierdem nici un minut!

Abia peste o jumătate de oră ajunseră la Strehlau.

În timp ce Martin își împacheta câteva haine, Anita von Strehlau încercă s-o liniștească pe tânăra disperată.

Doamna von Strehlau îi conduse la mașină și își luă, cu o îmbrățișare maternă, bun rămas de la Carina.

— Totul va fi bine, copila mea! o liniști. Accidentele în sport par, la prima vedere, mai grave decât sunt în realitate.

În drumul spre Franța, Carina abia se putea stăpâni.

Timpul se scurgea necrutător, kilometrii nu se mai terminau. I se părea că a trecut o eternitate până când, în sfârșit, opriră în fața clinicii din Gap. Fără să-l aștepte pe Martin, Carina alergă.

Henrik Basler, unul din prietenii lui Sebastian, o aștepta în hol.

— Bine că ai reușit să ajungi atât de repede, o întâmpină pe Carina. Sebastian se află într-o stare foarte gravă.

Carina înmărmuri, buzele i se întredeschiseră pentru un țipăt, dar în final șopti:

— Sebastian... nu are nici o șansă?

Bărbatul își lăsă capul în jos și își trecu mâna prin păr cu un gest disperat:

— Verdictul medicilor...

Teribilul gând o îngrozi.

— Vreau să-l văd imediat! strigă alergând în sus pe scări. Bărbații o urmară în grabă. Henrik Basler le indică drumul spre secția de terapie intensivă și între timp le povesti că operația lui Sebastian a durat mai multe ore.

— Nici un os nu i-a rămas întreg... începu să explice, dar privirea lui Martin îl opri.

Ajunși la secția de terapie, îmbrăcară halatele albe.

Pe una din canapelele coridorului stăteau Jan Schneider și două femei care, de asemenea aparțineau grupului lui Sebastian.

— Carina, se repezi bărbatul și o luă în brațe. Nici acum nu pot înțelege ce s-a întâmplat! Toți l-am avertizat că vremea s-a stricat și ar fi mai bine să nu sară. Nu-mi pot explica de ce a ținut neapărat s-o facă. Apoi s-a întâmplat...

Fața Carinei începu să ia culoarea pereților albi ai spitalului. Tremurând de teamă din tot corpul, nici nu simți când Martin o prinse puternic de braț.

— Trebuie să-l văd! suspină. Trebuie să-l văd imediat. Va simți că sunt lângă el... și asta, sunt sigură, îl va ajuta...! În ce salon e?

Carina se smulse din mâna lui Martin și se repezi de-a lungul coridorului, privind prin ușile de sticlă.

Avea un singur gând: Sebastian e în pericol de moarte și are nevoie de ea!

Jan Schneider îi arătă o ușă la capătul coridorului.

— Acolo...

Carina nu ezită nici o clipă. Deschise ușa cu putere, speriind-o pe infirmiera aplecată asupra accidentatului.

— Nu puteți intra! spuse aceasta revoltată. Un medic tânăr încercă s-o scoată afară.

— Vreau să-mi văd soțul! exclamă Carina și începu să lupte cu musculosul bărbat. Trebuie să mă lăsați, vă rog!

— Calmați-vă, doamnă, căutați-l întâi pe dr. Chiradeau! El vă va explica totul.

— Nu! Ochii Carinei împrăștiau scântei încercând să scape din brațele bărbatului. Vreau să-mi văd soțul!

Apărură un alt medic tânăr împreună cu unul mai în vârstă, chemați de butonul de alarmă apăsat de infirmieră.

— Ce se-ntâmplă aici, întrebă medicul mai în vârstă.

Carina se liniști.

— Sunt soția bolnavului, spuse încet. Aș dori să-l văd, asta e tot...

Doctorul schimbă o privire cu infirmiera aflată încă lângă patul lui Sebastian. De pe coridor, Martin o văzu clătinând din cap și mai observă că sinusoidele de pe monitor pierd din amplitudine. Un țiuit continuu sparse tăcerea. Înțelese imediat ce înseamnă. Doctorul rosti după o clipă:

— Regret, doamnă, dar nu-l mai puteți ajuta pe soțul dumneavoastră...

Carina, parcă neînțelegându-l, îl privi cu ochii rotunjiți.

— A murit? șopti abia auzit.

Doctorul Chiradeau privi în jos: era un răspuns clar pentru toți.

— Am ajuns prea târziu? hohoti Carina înainte de a se prăbuși în brațele medicului.

Își reveni pe un pat. Primul lucru pe care îl văzu era chipul îngrijorat al lui Martin.

— Cum te simți, Carina?

Atunci își aminti... Îndurerată, închise ochii. Începură să-i curgă lacrimi pe față și întrebă în șoaptă:

— Deci n-a fost doar un vis urât?

Martin îi strânse mâna.

— Cum s-a putut întâmpla? se întrebă Carina.

Mai târziu, dr. Chiradeau i-a explicat că Sebastian suferise asemenea trauma-

tisme care, chiar dacă ar fi scăpat cu viață, l-ar fi imobilizat la pat pentru tot restul vieții.

— Puteți discuta și cu neurologul care a participat la operație...

— Nu... Carina își apropie o mână de fruntea dureroasă. Nu doresc să știu alte amănunte. Oricum l-am pierdut...

Izbucni iar în plâns, iar Martin o îmbrățișă protector. Numai calmantele o liniștiră.

Sicriul în care corpul lui Sebastian urma să ajungă în Germania se afla într-o cameră strâmtă. Carina ținu să-l vadă înainte de plecare. Simți că-și pierde stăpânirea de sine. Se prăbuși pe marginea sicriului și udă cu lacrimi mâinile împreunate ale lui Sebastian.

— Parcă doarme, nu-i așa? întrebă încet privindu-l pe Martin von Strehlau. Contele încuviință simțind un nod în gât. Se întoarse cu ochii la geam ca să-și ascundă lacrimile.

— Surâde..., șopti Carina cu buzele tremurate. Nu-mi vine să cred, Martin! Nu pot cred că s-a terminat totul...

Îi mângâie fața palidă, urmări cu degetele linia buzelor. Abia acum descoperi sensul necruțător al acestor cuvinte: s-a terminat totul... Sebastian n-o va mai dezmierda cu sărutările lui, n-o va mai îmbrățișa și nu-i va mai zâmbi irezistibil.

— O, Sebastian, de ce...? Își îngropă fața în perină și își adună toată puterile ca să nu urle de durere.

— Martin, te rog să mă lași singură!

Contele ezită o clipă, apoi ieși, închizând încet ușa.

Carina n-ar fi putut spune cât timp a rămas acolo, îndurerată și fără speranță. Se apropia sfârșitul zilei când Martin o rugă cu grijă să se pregătească de plecare.

— Corpul lui Sebastian va fi pregătit imediat de drum, spuse încet.

Carina își ridică privirea. Parcă s-ar fi întors din depărtări inimaginabile.

— Este atât de târziu, Martin?

Se lăsă condusă afară din cameră.

Un taxi o duse la aeroport. Abia percepea ce se întâmplă în jurul ei. Privea fără vlagă

operațiunile de îmbarcare a sicriului în avionul particular.

Martin se întoarse cu mașina lui, iar Carina, în avion, împreună cu toți cei care au fost alături de soțul ei în ultimele ore de viață.

Ajunseră pe întuneric în Ravenstein. Castelul era luminat. Angajații se adunaseră în hol.

— Aș dori ca soțul meu să stea aici până la înmormântare, rosti încet și refuză intenția angajaților de a-și exprima condoleanțele. — Nu acum, vă rog, aș dori să fiu singură...

— Carina, copila mea, nu găsesc cuvinte să-mi exprim durerea...

Anita von Strehlau o îmbrățișă pe văduva care închise o clipă ochii pe umărul ei.

— Nici nu-i nevoie de cuvinte, tanti Anita, răspunse cu vocea înecată. Câteodată pur și simplu nu există cuvinte potrivite...

Anita se precipitase spre Ravenstein imediat după ce aflase trista veste.

— Dacă te pot ajuta cumva, aș face-o cu bucurie. Sunt de îndeplinit atâtea formalități... Martin și cu mine te-am ușura cu plăcere de o parte din sarcini.

Carina îi strânse mâna.

— Martin și tu.. sunteți într-adevăr minunați! Nici nu știu cum vă voi mulțumi pentru grija voastră. Martin se află aici de dimineață și se ocupă de toate... în ochii văduvei străluciră lacrimile. Ai dori să-l vezi, tanti Anita? întrebă cu vocea nesigură.

Intrară împreună în camera albastră, unde se afla sicriul deschis al lui Sebastian.

Cu fața udă de lacrimi, Carina se sprijini de brațul Anitei.

— Câteodată mi se pare că doarme și își va deschide ochii dintr-o clipă-n alta, șopti. Încă nu-mi vine să cred că l-am pierdut pentru totdeauna, că nu-i voi mai vorbi și nu vom mai râde împreună. În ultimul timp am avut mici controverse și ne-am certat puțin, dar până la urmă ne-am înțeles să începem totul de la capăt și să trăim de-acum încolo unul pentru celălalt. Și tocmai acum, acest accident îngrozitor...

Carina se întoarse cu spatele și își îngropă fața în palme.

— Nici nu mi-am luat rămas bun de la el! Și aș fi avut atâtea să-i spun!

— Te rog, Carina, nu te mai chinui! spuse Anita luând-o de după umeri. Și nu te mai gândi la certuri ci la momentele frumoase pe care le-ați trăit împreună.

— Încerc, dar e atât de greu!

Carina nu putuse să pună nimic în gură. Stomacul îi refuza totul.

—Dar trebuie să mănânci! încercă Martin s-o convingă. Altfel nu vei suporta această încercare și va fi cu atât mai rău pentru tine. Nu uita că e nevoie de tine. Gândește-te la Ravenstein!

— O, Martin...

Din vocea Carinei răzbătu atâta durere și disperare că inima lui Martin se strânse. Ar fi dorit s-o îmbrățișeze pentru toată viața, dar n-avea destul curaj.

Anunțați de Martin, câțiva cunoscuți și prieteni începură să apară la Ravenstein. Carina, nevoită să se ocupe de oaspeți, mai uită de durere.

Însă, în timpul nopților, amintirile i se trezeau dureros de vii. O urmărea un coșmar în care Sebastian se prăbușea neputincios pe

pământ. Trezindu-se mereu cuprinsă de neliniște, se întrebă dacă nu-și va pierde mințile. În asemenea momente, încerca să se liniștească respirând, pe balcon, aerul proaspăt al nopții.

Suportă ziua înmormântării numai cu ajutorul unor puternice calmante.

Dimineața, constatase uimită că în oglindă o privea o străină! Nu poate fi al ei chipul obosit cu ochii lipsiți de strălucire!

Făcu un duș și, fără prea mult succes, încercă să ascundă sub machiaj, urmele zbuciumului. Lacrimele care începură să-i curgă din nou, amestecară fardurile și rezultatul fu mai rău...

Anita și Martin Strehlau făcură totul s-o menajeze.

Femeia arăta ca o umbră când a coborât din limuzină, la capela aflată doar la câteva sute de metri de castel. Trandafirul pe care-l strângea în mână tremură când clopotele începură să sune.

Încadrată de Anita și Martin, înaintă încet spre capelă. Ochii înroșiți de plâns și-i as-

cunsese în spatele unor ochelari negri. Dar nu putu ascunde semnele durerii.

Se mai aflau acolo câțiva străini curioși și reporteri care înainte se interesau de rezultatele sportive ale lui Sebastian.

Carina nu-i vedea, nu-i auzea, nu sesiza clicurile aparatelor de fotografiat. În capelă o loviră aerul rece și imaginea sicriului acoperit cu coroane de flori. Tot corpul îi tresări forțându-se să-și rețină lacrimile.

— Curaj, copilă!

Anita o luă de după umeri și o conduse spre locul ei. Tânăra văduvă rămase cu privirea fixată pe sicriu, neinteresând-o nimic altceva.

Sicriul de stejar fu ridicat și scos afară, sub cerul liber, în timp ce voci curate de copii cântau Ave Maria. Carina nu părea să aibă de gând să se ridice.

Anita îi șopti ce trebuie să facă și văduva se ridică, clătinându-se. Martin o susținu imediat.

— Vrei să mergi acasă, Carina? o întrebă încet. Nimeni nu ți-ar reproșa...

— Nu! Carina își ridică surprinsă fața udă de lacrimi. Rămân lângă Sebastian până în ultima clipă. Nu-ți face griji, n-am nimic...

Văduva urmă sicriul, între Anita și Martin, tresărind din când în când de durere. I s-a părut fără sfârșit drumul până la locul unde partenerul ei de-o viață avea să se odihnească pe veci...

Anita îi strânse duios mâna. O privi în treacăt și simți un cald val de recunoștință și pentru ea și pentru Martin.

Invitații se aflau în jurul mormântului aflat într-un loc pe care Carina îl alese pentru priveliștea care cuprindea întreg Ravensteinul, cu toate pădurile și fânețele lui. Sicriul se afla încă afară.

În depărtare, încetă sunetul îndoliat al clopotului. Tăcerea care urmă fu ruptă de rugăciunea preotului.

Conștiința Carinei nu-i deslușea cuvintele. Reușea doar cu eforturi serioase să se păstreze în picioare. Tristețea îi făcuse fața la fel de albă ca florile de liliac de pe sicriul lui Sebastian.

Când sicriul fu coborât în groapă, Carina izbucni într-o

criză de plâns. Anita și Martin o înconjurară cu multă atenție.

— Nu... nu... șoptea femeia între hohote de plâns. De ce a trebuit să se întâmple așa? De ce tocmai tu?

Preotul se aplecă spre lopățica plină cu pământ. Zgomotul bulgărilor pe capacul sicriului o cutremură. Scăpă trandafirul din mână și își duse mâinile la gât.

Cei din jur se alarmară speriați de strigătul ei îndurerat și doar intervenția promptă a lui Martin o împiedică să cadă. Bărbatul o prinse cu brațe puternice.

—Mașina e dincolo, spuse Anita cu voce îngrijorată. Știam că se va întâmpla așa. A fost mult peste puterile ei...

Fără cunoștință, Carina fu dusă în brațe de Martin, până la mașină.

Așa ajunse la castel.

Când își reveni, deasupra ei era aplecat vechiul medic al familiei, dr. Helmann.

—De ce ne faci atâtea griji, fetițo? întrebă și o bătu ușor pe față. Carinei îi reveni culoarea naturală în obraji. Nici nu știi ce ne-ai speriat!

— Îmi pare rău, nene Jonas! răspunse simțindu-se vinovată. Deja mă simt mult mai bine! A fost o indispoziție trecătoare. Pot să mă ridic?

Dr. Helmann o împiedică cu delicatețe.

—Nu te grăbi, fetițo! murmură. Întâi am de discutat ceva cu tine. Trebuie să știi că nu numai din cauza presiunii psihice ai leșinat.

— Nu? Carina îl privi uimită pe medic. Dar... dar sper că nu sunt foarte bolnavă. În Ravenstein e atât de mult de lucru...

— Nu s-ar putea numi chiar boală! Medicul zâmbi și se așeză pe marginea patului. Faptul că te gândești deja la Ravenstein este un semn bun. Pentru a învinge durerea, este nevoie de timp, și omulețul care crește sub inima ta îți va da putere pentru asta.

Pentru o clipă, Carina îl privi nelămurită.

— Asta înseamnă... că sunt însărcinată? șopti cu vocea pierită. Este adevărat, nene Jonas? Voi avea un copil?

Dr. Helmann încuviință surâzând și își drese vocea.

— Așa este viața, copila mea. Un membru al familiei

a plecat și deja apare altul. Asta poate că te va ajuta să suporți mai ușor doliul.

Carina nu-l mai urmărea.

— Voi avea un copil, șopti cu ochii strălucitori și se ridică în capul oaselor. Dacă ai ști, nene Jonas, cât de mult mi-am dorit un copil!

Însă durerea îi umbri brusc chipul.

— De ce abia acum? se plânse amar. De ce nu s-a putut bucura și Sebastian de el? Un copil ar fi schimbat totul între noi! Își strânse pumnii mici. Cu siguranță ar fi renunțat să mai sară dacă ar fi știut că va fi tată! Niciodată nu s-ar mai fi întâmplat accidentul. O, nene Jonas, de ce a trebuit să aflu doar acum că voi avea un copil?

— Carina, te rog liniștește-te! Medicul o mângâie pe față. Cu soarta nu te poți tocmi.

Carina își îngropă fața în mâini și începu să plângă încet. Dr. Helmann pregăti o injecție, dar tânăra îi refuză hotărâtă intervenția.

— Te, rog, nene Jonas, nu-mi da nici un fel de medicamente! Trebuie să fac totul ca să am un copil sănătos! El reprezintă legătura mea pe vecie cu Sebastian. Și chiar dacă nu-și va cunoaște tatăl, trebuie să știe ce om minunat a fost...

Dr. Helmann a mai rămas mult timp lângă Carina. Când ieși din cameră, contele von Strehlau îl întâmpină neliniștit.

— Cum se simte Carina, domnule doctor?

Martin așteptase tot timpul la ușă, lăsând-o pe Anita să se ocupe de invitați.

— Nu vă faceți griji, domnule conte, răspunse dr. Helmann. A fost o amnezie trecătoare, nimic mai mult. Perfect explicabil, dacă avem în vedere prin ce-a trecut.

Carina îl rugase pe medic să nu vorbească nimănui de sarcina ei. Dorea să rămână un timp singură cu dulcea taină, singură cu copilul ei. Dorea să le spună ea însăși Anitei și lui Martin, când se vor reîntoarce zilele obișnuite la Ravenstein.

— Vine imediat, continuă medicul. Puteți s-o așteptați, domnule conte. Nu s-ar descurca singură cu atâția invitați.

— Este de la sine înțeles, domnule doctor! se însufleți Martin. Mă bucur că nu s-a întâmplat nimic serios. Eu și mama mea suntem gata oricând s-o ajutăm în caz de nevoie. Cred că și ea știe asta.

Dr. Helmann încuviință prietenos. Știa că baronul Heinrich s-ar fi bucurat foarte mult dacă fata lui s-ar fi măritat cu Martin. Mergând de-a lungul coridorului, bătrânul medic se gândi că s-ar putea realiza legătura sperată de fostul lui coleg de școală și prieten.

Carina ieși în sfârșit și Martin păși imediat înaintea ei. Tânăra se sprijini o clipă de el și închise obosită ochii. Cât de mult i-ar fi plăcut să rămână sus, în loc să-și ia rămas bun de la invitați și să schimbe cu ei cuvinte de politețe care nu spuneau nimic.

Martin von Strehlau a demonstrat din nou că este un prieten adevărat. N-a lăsat-o nici o clipă singură. Carina trebui să strângă mâinile nenumăraților invitați.

Se afla acolo și Sonja Rosental, fosta colegă de școală a Carinei și prietena ei cea mai bună, cu care își împărțea toate gândurile și bucuriile.

— Mi-am luat un mic concediu, îi șopti Sonja. Sper că n-ai nimic împotrivă dacă stau aici o vreme. Nu ți-ar prinde bine să rămâi acum singură.

Carina își îmbrățișă emoționată prietena.

— E foarte drăguț din partea ta, Sonny. Sper că nu îți faci prea multe probleme cu asta...

— Ei, dar ce înseamnă problemele mele într-o asemenea situație? Mă bucur că te pot ajuta. Orice s-ar fi întâmplat în ultimul timp între tine și Sebastian, important este că v-ați iubit.

Spre seară, când invitații plecară pe la casele lor, Carina răsuflă ușurată. Înafară de Sonja, mai rămăseseră numai Anita și Martin.

Apoi își luară rămas bun și cei doi von Strehlau, iar Martin îi promise că va reveni negreșit a doua zi.

— De treabă bărbat, remarcă Sonja când Carina se întoarse în salon. Și te place foarte mult, Carina.

— Da... În colțul gurii îi apăru o gropiță, care amintea vag de fostul ei zâmbet irezistibil. Martin este pur și simplu minunat, mă bucur atât de mult că cel puțin el și mama lui au fost tot timpul lângă mine. Nici Sebastian nu avea familie și aș fi complet orfană fără ei...

Carina nu se cruță. Deja de a doua zi începu munca, de care Ravensteinul nu ducea lipsă. Asta o făcu să uite în timpul zilei durerea provocată de pierderea lui Sebastian, iar angajații se străduiau să-i citească dorințele din priviri. De fapt, nici n-aveau nevoie de vizitele zilnice ale lui Martin. Totuși Carina se bucura de câte ori îl vedea.

Sonja a avut destule ocazii să-i vadă pe cei doi împreună și și-a dat repede seama că Martin simte pentru Carina mai mult decât un simplu sentiment de prietenie. Tânărul conte se străduia vizibil să petreacă cât mai mult timp în compania baronesei și îi acorda toată compasiunea și grija de care tânăra avea atâta nevoie acum. În același timp se dovedea prea reținut ca să vorbească despre sentimentele lui sau să le exteriorizeze în prezența Carinei.

— Carina vă este foarte recunoscătoare pentru grija dumneavoastră, îi spuse Sonja într-o seară, când prietena ei plecase la culcare și contele se pregătea să-și ia rămas bun. Sonja îl conduse până la ușă și respiră adânc aerul proaspăt al nopții. Ne plimbăm puțin? propuse spontan. Este o noapte atât de frumoasă.

Martin n-avea nimic împotrivă iar fata îl luă de braț. Un timp se plimbară în tăcere, apoi, brusc, Martin începu să râdă amar.

— Da, Carina îmi este recunoscătoare... rosti puțin mai pornit decât ar fi dorit. Dar nu simte nimic mai mult pentru mine, doar prietenie și recunoștință!

— Dumneavoastră o iubiți, nu-i așa? E un lucru bun și mă bucur sincer pentru ea. Mai mult, o invidiez, fiindcă se pare că nu e vorba doar de un simplu foc de paie...

Martin se opri și Sonja putu să-i vadă crisparea feței în lumina lunii.

— O iubesc de când mă știu, recunoscu și se întrebă de ce tocmai în fața prietenei Carinei își deschidea așa sufletul. Dar încă n-am avut ocazia să-i spun. Nici înainte de a-l cunoaște pe Sebastian. I-am fost prieten, chiar frate. Altceva n-a simțit niciodată pentru mine.

— Asta se mai poate schimba, răspunse Sonja cu un zâmbet. Doar să aveți răb-

dare! Încă e prea vie amintirea lui Sebastian. Chiar dacă, după cum cred că știți, în ultimul timp n-a fost totul în regulă între ei. Este natural că doliul înfrumusețează amintirea soțului, dar mai repede sau mai târziu, Carina își va da seama că trebuie să înceapă o viață nouă. Atunci va trebui să acționați, Martin! Să nu pierdeți ocazia!

Se întoarseră mergând la fel de încet.

— Dumneavoastră îi sunteți o prietenă adevărată spuse Martin când ajunseră la intrare. Mă bucur că puteți rămâne la Ravenstein, fiindcă n-ar fi indicat s-o lăsăm pe Carina nici o clipă singură în primele săptămâni. Iar în ceea ce privește cealaltă problemă, vă mulțumesc pentru încurajare.

Își strânseră zâmbind mâinile, apoi Sonja privi mașina contelui îndepărtându-se, cufundată în gânduri.

În ciuda pierderii suferite, Carina este de invidiat pentru dragostea acestui conte, gândi. Este de sperat că și ea va conștientiza la timp că bărbatul poate însemna un nou început...

edip

Sonja Rosental rămase la Ravenstein mai mult timp decât plănuise. Și cum era creatoare de modă liber profesionistă, își putea continua munca și aici, la castel.

Petrecea în fiecare zi tot mai multe ore cu Carina și își dădu seama în curând că ceva nu e în regulă cu starea baronesei.

— Ar trebui să consulți un medic, Carina! îi spuse la un moment dat. Ceva nu e în regulă cu tine. Te rog să-ți faci niște analize! E pentru binele tău!

Zâmbetul atât de împăcat al Carinei o uimi pe Sonja.

— Da, răspunse hotărâtă. Ai dreptate, în ultimul timp, într-adevăr, nu mă simt foarte bine. Însă asta are o cauză cât se poate de naturală, mi-a spus-o chiar medicul casei. Sunt însărcinată!

Ultimele cuvinte sunau ca un strigăt de victorie. Totuși, când Sonja o îmbrățișă, Carina își aplecă fața cu ochii înlăcrimați pe umărul prietenei.

— De ce n-am putut afla mai repede, Sonny? întrebă

îndurerată. Sunt sigură că acest copil l-ar fi salvat pe Sebastian, căsătoria noastră, viitorul nostru! Dacă ar fi știut înainte de ultimul salt! Totul ar fi fost altfel și Sebastian n-ar fi murit într-un mod atât de îngrozitor!

— N-ai voie să te gândești la asta, Carina! se împotrivi Sonja. Acest gând te poate duce la nebunie! Nu mai poți schimba cele întâmplate. Așa a hotărât soarta, Carina! Acum încearcă să te bucuri pentru copilul tău și nu te mai consuma gândindu-te cum ar fi fost altfel. Roata timpului nu se învârte înapoi și atunci de ce să te îndurerezi singură?

Vara se apropia încet de sfârșit, zilele tot mai scurte erau urmate de nopți tot mai reci.

În inima Carinei durerea făcuse loc liniștii doliului. Copilul și moșia deveniră unicul sens al vieții ei. Iar când Sonja se întoarse în oraș, singurătatea Carinei deveni și mai apăsătoare.

Pe lângă muncă, singura schimbare în viața ei erau vizitele familiei Strehlau. Adesea mergea chiar ea pe moșia vecină, pentru a gusta ospitalitatea Anitei.

Câteodată mergea călare. Se simțea bine și era sigură pe sine. Ce i se putea întâmpla copilului dacă ea călărește puțin, fără a exagera? Doar știa din copilărie cum se încalecă un cal și se simțea bine în șa.

Și în această după-masă de duminică venise la moșia Strehlau călare pe Cinderella. Spre seară, își luă rămas bun de la Anita și Martin.

Contele o însoți la grajd, unde calul primise în timpul vizitei o îngrijire ireproșabilă. Când bărbatul o ajută să se urce în șa, privi îngândurat spre cer.

— Norii nu anunță nimic bun, Carina! o preveni. Poate ar fi mai bine s-o lași aici pe Cinderella și să te duc eu cu mașina.

Carinei i se păru exagerată grija contelui. Norii adunați prevesteau ce-i drept, o furtună, dar Ravensteinul era aproape. Va ajunge acasă în siguranță.

— La urma urmei nu sunt de zahăr, ca să mă topească puțină apă! răspunse. Chiar dacă m-ar prinde ploaia, ce mi se poate întâmpla? mai adăugă și îl lăsă pe Martin în mijlocul curții.

Martin avea presimțiri rele și privi îngrijorat în urma

ei. Apoi oftă și intră în casă. Până la cină vroia să termine câteva treburi începute. Munca îl absorbi în așa măsură, încât nici nu observă când se făcu afară întuneric. Tresări doar la un fulger care îi lumină camera de lucru.

Carina fu primul lui gând și formă imediat numărul castelului Ravenstein.

— Nu, doamna baroană încă nu s-a întors, îl informă valetul. Martin trânti receptorul și se grăbi în camera Anitei.

— Trebuie s-o caut pe Carina, îi spuse tulburat. Poate s-a întâmplat ceva cu ea, dacă n-a ajuns încă acasă.

— Cerule, exclamă Anita speriată, afară e iadul pe pământ! De ce a ținut Carina să se întoarcă neapărat călare?

Martin se repezi în garaj și porni jeep-ul. Ieși în viteză din curte, fără să-și observe mama, care venise după el.

Carina abia intrase în pădurea Ravensteinului, când izbucni furtuna. Chiar dacă în această perioadă era de așteptat cel mult o ploaie ușoară de vară, în scurt timp cerul se întunecă și fulgere violente fură urmate de tunete zguduitoare.

Cinderella se sperie și începu să sară și Carina o opri pentru a se orienta. Prin apropiere trebuie să fie un adăpost, îi trecu prin minte. Dacă ar ajunge la el, ar scăpa de furia furtunei.

— Haide fetițo, trebuie să mergem mai departe! o îndemnă. Cinderella porni cu reținere, arătându-se mai neliniștită ca niciodată.

Strângând din dinți, Carina se înfipse mai bine în șa. Un călăreț mai puțin experimentat ar fi renunțat de mult, dar ea crescuse în șa și nici nu obișnuia să se dea bătută prea ușor.

Își conduse calul peste trunchiuri căzute de copaci, rădăcini ieșite din pământ, deși știa că un singur pas greșit al animalului poate fi fatal pentru amândoi. Arborii uriași se aplecau sub vântul puternic, apoi pe neașteptate se deschiseră zăgazurile cerului.

În câteva minute, Carina era udă până la piele, cu toată protecția coroanelor copacilor. Se uită disperată în jur, negăsind adăpostul.

O struni necruțătoare pe Cinderella, mai departe. Crengile o loveau peste față, lăsând dungi roșii pe pielea-i subțire. Hainele ude o apăsau și abia mai ținea în mâini cureaua hamului. Apoi văzu în sfârșit printre crengile copacilor ceea ce căuta.

— Am reușit, Cinderella! exclamă și încercă să schimbe direcția. Însă calul se încăpățână și nechezând, începu să sară pe loc.

Surprinsă, Carina se dezechilibră. Scăpă cureaua din mână și alunecă cu un țipăt pe pământ.

Simți o durere ascuțită, apoi totul se întunecă...

Martin von Strehlau se afla la jumătatea drumului spre Ravenstein, când își aminti de adăpostul pe care cele două moșii îl foloseau în comun. Poate Carina s-a ascuns acolo la izbucnirea furtunii.

Martin răzbătu cu mașina printre arbuști, pentru că nu era nici un drum spre adăpost. Înainta încet. Tresări speriat când o observă în lumina fulgerelor pe Cinderella.

Dar unde este Carina? Nu găsea altă explicație decât că iapa scăpase de călăreață și cuprinsă de panică, încerca să ajungă la grajduri.

Martin privi mai atent prin perdeaua ploii care se scurgea pe parbriz. Adăpostul se ivi din întuneric. Carina trebuie să fie pe undeva pe-aproape.

Poate este rănită și stă neputincioasă în ploaie!

Martin opri și sări din mașină. Doar pe jos mai putea înainta. Își făcu drum prin desiș, în timp ce furtuna rupea cu puterea ei crengile copacilor. La un moment dat observă bluza roșie a Carinei printre tufișuri.

Trupul nemișcat, fața plină de sânge și noroi.

— Carina! strigă contele și îngenunche lângă ea, să-i ia pulsul. Răsuflă ușurat. Trăiește!

Dar poate să riște, ducând-o la mașină? Poate a suferit vreo fractură sau vreo hemoragie internă și atunci i-ar înrăutăți situația. Totuși, n-o poate lăsa nici aici în ploaie, se frământă contele disperat.

Nu reuși s-o trezească la viață așa că o luă pe sus și o

duse la mașină. O culcă pe bancheta din spate și o înveli cu o pătură. Chemă imediat Salvarea prin telefonul din mașină. Cum furtuna era pe terminate, i se promise că un elicopter va fi trimis pe moșia Ravenstein.

Martin conduse cu multă grijă, privind neliniștit în spate ori de câte ori fata suspina. Ajunse în sfârșit în apropierea grajdurilor și deja se auzea zgomotul specific al elicopterului. Frunzele bătrânilor castani fură vânturate de curentul stârnit și aparatul coborî. Medicul se grăbi către Martin.

După o consultare sumară a Carinei, îi stabilizară starea și o duseră cu o brancardă la elicopterul care aștepta cu motoarele pornite.

— Pot să vin și eu? îl întrebă Martin pe medicul șef.

— Sunteți soțul?

— Nu, logodnicul! rosti bărbatul adunându-și tot curajul de care era în stare.

— Bine, urcați!

Apoi evenimentele se derulară cu repeziciune. În mai puțin de o jumătate de oră erau la clinică, unde medicii și infirmierii se apucară imediat de lucru. De Martin nu se ocupă nimeni. Reuși s-o urmărească pe

edip

Carina doar până la o ușă de sticlă, apoi se aruncă pe o bancă,lăsându-se pradă gândurilor negre. Îl treziră cuvintele unei tinere infirmiere.

— Nu doriți o cafea? Cu siguranță că v-ar prinde bine!

— Mulțumesc, mi-ați ghicit gândul. Martin sorbi cu plăcere cafeaua, simțind cum i se împrăștie căldura în trup.

Abia acum își dădu seama că îmbrăcămintea lui este destul de neîngrijită. Dar ce importanță are într-o asemenea situație?!

Îi telefonă mamei, care aștepta vești acasă, neliniștită.

Între timp Carina fu transportată în salonul bolnavilor. Când îi văzu fața palidă, bărbatul își înăbuși un țipăt.

— Sunteți soțul ei? îl întrebă unul din medici.

Martin von Strehlau se prezentă din nou drept logodnicul.

— Vă rog, dr. Renzlin, în ce stare e Carina? se interesă tulburat. Este rănită grav?

— Liniștiți-vă, având în vedere împrejurările în care s-a produs accidentul, doamna Loebe este bine, răspunse medicul așezându-se lângă Martin. Sper că în următoarele ore situația i se va îmbunătăți în continuare. În curând vom putea spune cu certitudine dacă își va păstra sarcina.

— Sarcina? se miră Martin. Carina este însărcinată?

— Se află în luna a patra, întări medicul privindu-l îngândurat pe conte. Nu știați?

— Habar n-aveam... Dacă știam n-o lăsam să plece călare spre casă pe o vreme ca asta. Nici nu-mi dau seama cum a putut fi atât de nechibzuită...?

— Viitoarele mame fac adesea lucruri pe care apoi nu le pot explica, spuse medicul.

— De data asta, să sperăm că nu s-a întâmplat nimic grav, interveni Martin. Îl aștepta de mult timp, încă de la fostul soț...

Dr. Renzlin îi permise să străjuiască lângă patul Carinei. Martin rămase ore întregi acolo, îngrijorându-se în ciuda cuvintelor liniștitoare ale medicului. O urmărea cu respirația oprită de câte ori făcea vreo mișcare.

— Carina! Bărbatul se aplecă spre baronesă, iar femeia îl privi nelămurită.

— Martin...? șopti. Ce s-a întâmplat, unde ne aflăm?

Înainte de a apuca contele să răspundă, Carinei îi reveni memoria. Chipul i se crispă. „Furtuna... în pădure... Cinderella m-a aruncat și... nu mai știu ce s-a întâmplat!"

Se ridică puțin și îl luă pe conte de mână.

— Cum e copilul, Martin, va rămâne în viață?

Martin îi mângâie duios mâna și o îmbrățișă.

— Ai avut noroc, Carina, nici o fractură, nici o hemoragie internă. Câteva lovituri ușoare...

— Ce este cu copilul meu? îl privi Carina cu ochi imploratori.

— Dr. Renzlin speră că-l vei putea păstra.

Ochii tinerei femei se umplură de lacrimi.

— Nu pot pierde copilul ăsta. El e tot ce mi-a mai rămas de la Sebastian!

Martin von Strehlau n-o părăsi nici în zilele următoare. Trăi împreună cu ea speranțele și temerile în legătură cu copilul, până

când deveni cert că își poate păstra sarcina.

După ce tânăra femeie ieși din spital, Martin o duse acasă în Ravenstein și o îngriji cu dăruire. Carina îi accepta recunoscătoare ajutorul liniștind-o senzația că se poate baza pe un prieten.

Și în săptămânile următoare petrecură mult timp împreună. Carina nu se mai îngropa ca înainte în treburile moșiei, ci, la invitația lui Martin, ieșea câteodată și la teatru sau la restaurant.

Tânărul conte reîncepu să spere. Oare Carina și-a dat seama că sunt făcuți unul pentru altul? Oare este gata să-i împărtășească dragostea?

Era evident că tânăra văduvă trecuse de perioada cea mai grea a doliului. Câteodată chiar râdea și atunci îi revenea vechea strălucire în ochi.

— Martin, nici nu-ți pot spune cât de mult mă bucur că suntem împreună! rosti într-o seară în fața flăcărilor șemineului din salon, apoi luă mâna contelui și și-o lipi de față.

Martin își reținu involuntar respirația, iar Carina continuă:

— Știi că te iubesc mult de tot?

Privirile li se întâlniră și tânărul conte simți că se află în pragul realizării viselor sale. Însă Carina îl dezmetici:

— Te gândești la mine ca la o soră și eu simt la fel pentru tine!

Martin simți aceste cuvinte ca o palmă. De data asta, întunericul în care îl arunca fata era mai adânc decât fusese vreodată.

Reuși cu mare greutate să-și păstreze stăpânirea de sine și să-și întârzie plecarea până când nu mai trezea suspiciuni.

"Te iubesc ca pe un frate..." Aceste cuvinte i se repetau în minte ca un ecou, pe drumul spre casă.

"Nu", se gândi strângând din dinți, "n-are nici o șansă la dragostea Carinei!"

Carina nu bănuia câtă durere i-a provocat.

Își purtă sarcina în continuare, fără probleme și

aștepta cu bucurie nașterea copilului. Ca să se mai menajeze, angajă un ajutor, care o scutea de o parte din grijile legate de adminisrarea moșiei.

Toamna era neobișnuit de caldă și razele soarelui aureau pădurile din jurul castelului Ravenstein.

— Mi-e dor de mare, le spuse într-o seară Carina Anitei și Sonjei. Culesul strugurilor s-a terminat și de-acum mă pot baza deplin pe angajații mei. Ce-ați zice dacă aș călători câteva zile?

— Este o idee foarte bună! se însufleți Sonja și Anita aprobă binevoitoare.

— Ți-ar prinde bine să mai schimbi puțin peisajul!

— O prietenă de-a mea, Sabine Häsler, cu soțul ei, Jochen, au transformat la Friz o casă țărănească în pension. Ai putea să mergi acolo. În această perioadă este foarte frumos în sud și sunt sigură ca te-ai odihni foarte bine. Dacă vrei, vorbesc cu Sabine să-ți rezerve cea mai frumoasă cameră.

Carina nu ezită decât o clipă.

— Mulțumesc, e foarte drăguț din partea ta. Sunt gata să pornesc chiar mâine!

Peste două zile, când călătorea cu mașina spre sud, se simți eliberată de o mare greutate. În sfârșit scăpase de griji, nu trebuia să se mai gândească la moșie. Acum putea trăi numai pentru ea și copil! Prognoza meteo fusese bună, timpul era minunat.

Martin, când își luase rămas bun de la ea, fusese mai tăcut și mai închis în sine decât de obicei. Parcă ar fi fost nespus de trist. Poate are necazuri în dragoste... Nici nu-i trecu prin minte că tocmai ea este cauza.

Pe drum se opri și luă prânzul la un restaurant provincial. Constată cu surprindere că, pentru prima dată după mult timp, acum mănâncă cu poftă adevărată.

Ajunse abia după-masă târziu la pensionul familiei Hänsler. Sabine și Jochen o primiră cu căldură iar cei doi copii, Tina și Hansi o înconjurară cu o curiozitate prietenoasă. Nu o conduseră doar în cameră, de la a cărei fereastră se deschidea o priveliște minunată, ci și prin curte, unde făcu cunoștință cu Lena, câinele păzitor al casei, cu ciurda de păsări de toate soiurile precum și cu Theobald, păunul, care își

deschise penajul în toată splendoarea.

— Copii, ajunge! strigă Sabine de pe terasă, unde se încălzea la ultimele raze ale soarelui. Doamna von Loebe este obosită după drumul lung și, pe lângă asta, imediat cinăm!

Cei doi copii o luară la fugă înaintea Carinei "vrăjiți" de gândul al mâncare.

Baronesa se întoarse în camera ei ca să-și despacheteze geamantanul. Apoi făcu un duș și se aranjă în oglindă, deși nu știa de fapt pentru cine.

În primul rând pentru ea însăși avea nevoie să vadă toată lumea că se simte bine. Sabine Hänsler o conduse în sufrageria mică, de familie. La intrarea ei, un bărbat înalt, cu părul negru se ridică de la una din mese și se înclină surâzând.

— El ne este singurul musafir înafară de dumneavoastră, spuse Sabine și îl prezentă pe chipeșul bărbat: Eric Carney. Mai dezvălui despre el că este de origine engleză și stă de mult timp în Germania.

— Mă bucur foarte mult să vă cunosc, doamnă, rosti Eric. Credeți-mă, nu e doar

simplă politețe din partea mea. În această perioadă a anului e foarte liniștit pe-aici. În asemenea situații, orice schimbare este binevenită, iar dacă apare o tânără atât de minunată ca dumneavoastră, este un adevărat noroc!

Carina citi o admirație sinceră în ochii lui albaștri strălucitori. Nu se opuse când Sabine o așeză la masa lui Eric. Ba dimpotrivă, i se părea că n-a găsit de mult timp compania unui bărbat atât de plăcută ca acum.

Tânărul îi absorbi atenția cu povești amuzante legate de afacerile companiei lui de transport și Carina râse cu poftă.

Mai târziu ieșiră pe terasă, împreună cu familia Hänsler și tânăra baroană se simți foarte bine, ca pe vremuri.

Când oboseala o îndemnă să plece la culcare, își luă bun rămas, iar Eric se ridică.

— Vă rog, preastimată doamnă, permiteți-mi să vă conduc!

— Cu plăcere, acceptă Carina și îi permise bărbatu-

lui s-o ia de braț. În fața camerei se opriră pentru câteva minute.

— A fost o seară foarte frumoasă, rosti el cu voce profundă. Sper să mai avem ocazii pentru discuții asemănătoare. E plăcut cu dumneavoastră, Carina!

Îi spuse fără ezitare pe numele mic și ea nici nu se gândi să-i refuze așa ceva. Dimpotrivă, îi spuse și ea Eric. Ce rău putea fi în asta? La urma urmei venise să se deconecteze între prieteni.

— Vise frumoase, Carina, continuă Eric și o mângâie delicat pe față. Atingerea neașteptată o făcu să tresară și inima își schimbă ritmul obișnuit.

— Mulțumesc, vă doresc la fel, răspunse cu vocea pierită. La revedere, Eric, pe mâine!

Zâmbetul bărbatului o urmări și în somn. A doua zi, când s-a trezit, Carina a fost nevoită să recunoască că-l visase.

Sabine Häsler, profitând de ultimele raze calde ale lunii octombrie, întinse masa pe terasa apărată de vânt.

Eric o salută pe Carina cu un zâmbet cuceritor și tânăra avu impresia că îl cunoaște de o veșnicie.

Micul dejun se termină repede și Carina era atât de absorbită de cuvintele lui Eric încât n-ar fi putut spune exact ce-a mâncat.

Nu o surprinse nici faptul că tânărul avea planuri gata făcute pentru a-și petrece restul zilei împreună.

— M-am gândit că am putea să ne plimbăm cu mașina pe malul mării, propuse el. Știu un restaurant bun prin înprejurimi, unde putem lua prânzul. Iar pentru după-amiază putem găsi un loc liniștit unde să stăm de vorbă.

O mângâie distrat pe mână și Carina simți că pielea îi ia foc.

— Nu putem să-l forțăm pe micuț, mai adăugă Eric.

Se părea că nu-l deranjează deloc sarcina Carinei. Evident, știa că fostul soț al femeii murise nu demult într-un accident, Carina îi vorbise deja despre Sebastian și Ravenstein. Nimic din toate astea nu îi provocau reținere și îi făcea curte într-un mod atât de dezinvolt, cum Carina nu-și amintea să-i mai fi făcut vreodată vreun bărbat. Atenția pe care i-o acorda Eric era ca un balsam pentru sufletul ei rănit.

În zilele următoare, petrecură împreună fiecare minut. Vizitau insulele din larg și adesea făceau plimbări lungi. Eric o invită de câteva ori la restaurant și întotdeauna avea grijă să n-o suprasolicite. De la moartea soțului, Carina simțea nevoia de duioșie, de aceea atenția bărbatului îi făcea o plăcere deosebită. Abia se mai gândea la Ravenstein și dacă din când în când își amintea de Sebastian, nu simțea nici un fel de remușcări. Era sigură că soțul ei n-ar fi avut nimic împotriva acestei legături trecătoare, care oricum nu era ceva serios...

De Martin von Strehlau uitase complet. Contele era atât de departe de ea, parcă se mutase pe o altă planetă.

În compania lui Eric, întotdeauna o încerca un anume curaj temerar. Din când în când, n-avea nimic împotrivă dacă bărbatul o îmbrățișa, mai mult, ea însăși se sprijinea adesea de pieptul lui puternic. Timpul petrecut împreună părea minunat. Câteodată se întreba dacă nu visează.

Rezervase camera din pension doar pentru zece zile. În ultima zi, Eric reuși s-o convingă să-și prelungească puțin vacanța.

Cinau în micul și prietenosul restaurant pierdut între dune când bărbatul îi luă mâna și îi sărută degetele cu nesfârșită gingășie. — Cred că m-am îndrăgostit de tine, Carina!

Declarația nu era neplăcută pentru tânăra baronesă, ba dimpotrivă, o umplea de o căldură minunată, de o bucurie pe care n-o mai simțise de mult timp. Într-adevăr, în taină, se aștepta ca bărbatul să-i spună ceva asemănător.

— Lasă-ne ocazia să ne cunoaștem mai bine! Te rog, mai rămâi câteva zile! Apoi vom vedea mai limpede, o rugă bărbatul.

Când se întoarseră la pensiune, Eric o îmbrățișă și o sărută ușor pe frunte.

— Cum ai hotărât, Carina?

Tânăra femeie îl privi în ochii albaștri, cei mai seducători pe care îi văzuse vreodată.

— Lasă-mă să mă gândesc până mâine dimineață! răs-

punse încet, dar știa că hotărârea era deja luată.

Purtarea bărbatului nu o dezamăgi. O conduse sus și își luă rămas bun sărutând-o pe față.

— Să te gândești bine, Carina! Nu te așteaptă nimic urgent la Ravenstein. Acolo te vei simți iar singură, în timp ce aici mai putem petrece câteva zile minunate. După aceea, vei putea decide... sau poate n-am nici o șansă?

Se priviră adânc în ochi și Carina îi zâmbi, ceea ce pentru ea însemna promisiunea fericirii. Ar fi dorit să se prăbușească în brațele bărbatului, să-i simtă în sfârșit sărutul. Apoi îi reveni urma de luciditate care îi mai rămăsese.

— Nu fi atât de nerăbdător, Eric! Mai așteaptă puțin!

Zâmbetul victorios al bărbatului arăta cât de mult se bucura că a reușit s-o convingă să rămână.

Legătura lor deveni tot mai serioasă și bineînțeles că asta nu scăpă atenției Hänslerilor.

— Minunat bărbat, nu-i așa? remarcă Sabine într-o dimineață când Carina venise în sufragerie să ia micul dejun constatând cu dezolare că Eric nu se află la locul lui obișnuit.

— Nu disperați, domnul Carney a plecat doar să alerge. Ca în fiecare dimineață, numai că azi nu s-a întors la timp.

Carina zâmbi și Sabine adăugă:

— De altfel, arătați mult mai bine decât la sosire. Domnul Carney este un vrăjitor, nu-i așa? Dragostea are o putere foarte mare asupra dumneavoastră.

La aceste cuvinte Carina se sperie puțin. Dar dacă se gândea bine, într-adevăr îl iubea pe Eric Carney și asta era o senzație minunată!

— Este atât de evident? întrebă.

— Pentru asemenea cazuri am ochi foarte buni, răspunse Sabine.

Discuția lor fu întreruptă de Eric, care se întorcea de pe malul mării.

Timpul petrecut împreună zbură ca vântul. În curând se termină și concediul bărbatului.

— Trebuie neapărat să ne mai întâlnim, Carina! rosti Eric tulburat și îi strânse mâna. Ceea ce a început între noi este mai mult decât un flirt neînsemnat. Întot-

deauna am căutat o femeie ca tine. Acum, că te-am găsit, n-am de gând să te las!

— Asta înseamnă că mă iubești? șopti Carina reținându-și respirația. Chiar mă iubești?

În loc de răspuns, Eric o sărută lung. Carina era sigură că nieiodată nu mai fusese sărutată cu atâta dragoste.

— Și copilul? întrebă cu grijă peste puțin timp. Este de la un alt bărbat, Eric. Vei putea accepta gândul acesta de-a lungul timpului?

— Este în primul rând al tău și îl voi iubi la fel ca pe tine!

Ca întotdeauna când se îndrepta spre casă pe drumul străjuit de plopi, Carina se lăsă cuprinsă de sentimentul plăcut al siguranței. Oricât era lumea de interesantă și frumoasă, întotdeauna se întorcea cu bucurie la Ravenstein și nu-și putea închipui să locuiască altundeva.

Angajații se bucurară de schimbarea care se vedea pe fața Carinei. Surâdea din nou și era veselă ca altădată.

Primul ei drum n-a fost la mormântul lui Sebastian ci la telefonul din camera de lucru.

— Vă rog, aveți grijă să nu fiu deranjată câteva ore, îi ordonă valetului. Apoi formă cu o tulburare plăcută numărul lui Eric. Când îi auzi vocea, pentru un moment i se opri respirația.

— Eu sunt, dragul meu... rosti în sfârșit.

— Carina! exclamă Eric cu o voce adâncă și mângâietoare care o nimeri drept în inimă. Ce bine că mai sunat! Ai ajuns cu bine acasă? M-am îngrijorat serios din cauza ta! În starea în care te afli n-ar mai trebui să pornești la drumuri atât de lungi, iubito!

— Totul e în ordine, îl liniști tânăra baroană, așezându-se pe marginea mesei de scris. Mai ales acum, când îți aud din nou vocea.

— Mi-e dor de tine! spuse Eric. Nu știu cum voi suporta următoarele săptămâni fără tine!

— De ce nu-mi faci o vizită în Ravenstein? propuse

Carina, simțind că inima îi bate tot mai repede. Poate la sfârșitul săptămânii?

— Tentația e foarte mare, recunoscu Eric oftând zgomotos. Dar din păcate nu-mi văd capul de treburi. N-ar fi trebuit să-mi permit un concediu lung. Acum am foarte mult de recuperat, dar peste trei-patru săptămâni voi avea mai mult timp liber. Atunci ne vom putea vedea!

— Dacă nu merge Mahomed la munte, se poate întâmpla să meargă muntele la Mahomed, răspunse Carina. Ce-ai zice să vin până la tine?

— Nu, dragă, asta nu poți s-o faci în nici un caz! se împotrivi Eric cu hotărâre. În starea ta este riscant să călătorești ore întregi cu mașina!

Carina era impresionată de atâta grijă.

— Ai dreptate, Eric, dar trei-patru săptămâni e cam mult...

— Ne vom telefona regulat, dragă, încercă Eric s-o consoleze. Și în fiecare seară la ora zece mă voi gândi foarte tare la tine. Dacă și tu vei face la fel, vom fi foarte apropiați...

Au discutat aproape o oră, asigurându-se prin cuvinte fierbinți cât de mult se iubesc.

Când își luă în sfârșit, cu un sărut, rămas bun, Carina avea ochii plini cu lacrimi.

Niciodată nu și-ar fi închipuit că îl va dori atât de mult pe Eric. Și nu se cunoșteau decât de trei săptămâni.

Dar ce contează de cât timp se cunosc doi îndrăgostiți? Importante sunt doar sentimentele lor și certitudinea că fiecare aparține celuilalt!

Carina făcu abia spre seară o plimbare la mormântul lui Sebastian. Discută în gând cu fostul soț și avu senzația că el n-are nimic împotriva noii ei legături. Carina era încă tânără și plină de vitalitate. Nimeni, nici chiar Sebastian, nu-i putea pretinde să rămână singură. Natural că nici ea nu se așteptase să se îndrăgostească atât de repede și cu o asemenea putere. Dar era convinsă că ea și Eric se află pe aceeași lungime de undă și, în același timp, că bărbatul va fi un tată ideal pentru copilul ei.

Nici copilul nu poate crește alături de o mamă singură, care să n-aibă alt scop în viață decât educarea lui.

Siguranța și căldura unui cămin nu pot fi asigurate decât de ambii părinți. Mare noroc că l-a cunoscut tocmai acum pe Eric. Viitorul partener de viață va fi cu siguranță alături de ea în ultima perioadă a sarcinii și n-o va lăsa singură nici în orele grele ale nașterii. Așa, vor fi de la bun început o familie adevărată și, când se va termina anul de doliu, în mica biserică a satului vor rosti fericitul "da"...

Carina mâncă pofticioasă cina, iar în restul serii se lăsă în voia fanteziei, închipuindu-și viitorul în culorile fericirii.

În treacăt, își aminti că trebuie să-i vadă pe Anita și Martin. Dar asta mai poate aștepta până a doua zi. În seara asta dorea să fie singură cu sentimentul care nici nu mai sperase să se renască în sufletul ei îndurerat: dragostea.

A doua zi, când telefonă familiei Strehlau, avu parte de o dezamăgire neplăcută. Anita îi spuse că Martin este plecat pentru câteva luni în America.

— Dar mie de ce nu mi-a spus nimic despre planurile lui? întrebă Carina ridicând involuntar tonul.

— Plecarea s-a hotărât în ultimele zile, Carina, răspunse Anita von Strehlau. Martin însuși a aflat doar în ultimul moment că trebuie să plece. Iar despre planurile lui știi bine că nu-i place să vorbească cu nimeni. În fine, m-aș bucura foarte mult dacă ai putea veni în seara asta la o cafea. Irmi a făcut un tort cu fructe, așa cum îți place ție...

După-masă, Carina merse în Strehlau.

Anita se grăbi s-o întâmpine la intrare și o îmbrățișă.

— Mă bucur atât de mult că ești din nou acasă, copila mea!

Făcu un pas în spate și o măsură cu privirea.

— Văd că ți-a prins bine vacanța. Arăți minunat. Da, pari cât se poate de fericită. Cred că nu mai are rost să te întreb cum te simți.

— De mult timp nu m-am simțit atât de bine, tanti Anita! răspunse Carina veselă și începu să-i povestească aventura ei.

Anita o ascultă cu atenție și remarcă cu neplăcere că numele unui oarecare Eric

Carney este pomenit suspect de des. Doamna aflase deja totul despre englez, așa că întrebă nerăbdătoare:

—Copila mea, doar nu te-ai îndrăgostit de bărbatul ăsta?

Surâsul larg al Carinei făcea răspunsul de prisos.

— Într-adevăr, m-am îndrăgostit, recunoscu. Crede-mă, tanti Anita, nu m-am așteptat să se întâmple atât de repede după moartea lui Sebastian, dar... n-am putut să mă opun acestui sentiment... Cred că Eric înseamnă viitorul pentru mine și pentru copilul meu. Când va veni în Ravenstein trebuie neapărat să-l cunoști. Sunt sigură că îți va place și ție și vă veți înțelege de minune.

— Vom vedea... notă Anita fără cel mai mic semn de entuziasm, apoi adăugă încet: Martin va fi foarte surprins de noile știri.

— Nu-i așa? Carina o privi cu un surâs senin pe doamna în vârstă. Ce păcat că tocmai acum lipsește! Sunt sigură că și el s-ar bucura pentru mine!

— Da, într-adevăr, mare păcat, murmură Anita, cotinuând în gând: "Oricum nu te-ar putea împiedica să te amăgești..."

Dar Carina nu bănuia ce gânduri o preocupă pe mama lui Martin. Era sigură că Anita von Strehlau se bucură alături de ea.

În săptămânile următoare, Carina merse des în Strehlau și simți lipsa celui mai bun prieten, Martin. Fără el, viața i se părea mai goală. Fără să-și dea seama, începuse să-i fie dor de el.

S-a bucurat foarte mult când a aflat că Sonja Rosental o va vizita pentru câteva zile în Ravenstein. Sonny era îngrijorată dorind s-o împiedice cu orice preț să se arunce din nou într-o aventură amoroasă al cărei final va fi o deziluzie.

Așa că încercă să afle cât mai multe despre Eric de la Sabine Hänsler. Ea i l-a prezentat pe bărbat drept un cuceritor fermecător, care i-a răpit inima. Dar acest tânăr o fi având intenții serioase? Iar Carina de ce nu vroia să recunoască odată că liniștitul, lucidul și, de altfel, plăcutul Martin, este foarte potrivit pentru ea? Evident că Sonja nu îl cunoștea personal pe Eric, dar ceea ce aflase de la

Sabine a avut darul s-o neliniștească foarte mult.

E de mirare că tânăra văduvă, singură, a crezut atât de ușor promisiunile bărbatului? Se pare că baronesa a căzut în mâinile unui tip experimentat!

Din prima zi a sosirii, Sonja și-a dat seama că prietena ei e îndrăgostită până peste urechi, fiindcă nu vorbea toată ziua decât de Eric. Aflând că bărbatul și-a fixat vizita la sfârșitul săptămânii viitoare, Sonja își amână întoarcerea acasă cu câteva zile.

Carina n-avea nimic împotrivă, chiar se bucura că cea mai bună prietenă a ei îl va cunoaște pe Eric și îi va împărtăși fericirea.

— Poate ar trebui să-mi invit prietenii mai apropiați, să li-l prezint, nu-i așa? Gândul îi fu urmat de faptă și baronesa telefonă cercului strâns de prieteni, invitându-i pentru sfârșitul săptămânii viitoare la o serată.

Abia aștepta să-l vadă din nou pe englez și sâmbătă după-amiază, când mașina bărbatului se opri în fața intrării principale, își pierduse toată răbdarea.

— Scuză-mă, îi spuse Sonjei și întrerupând discuția,

alergă în întâmpinarea iubitului.

Sonja privi de la fereastră cum coboară din mașina sport un bărbat foarte bine, în jur de treizeci de ani și își întinde puțin teatral brațele. Zâmbește cu ochi strălucitori, iar Carina aleargă la el, culcându-și capul la pieptul lui.

Cei doi tineri se sărutară lung. Sonja simți o antipatie inexplicabilă față de Eric Carney. Acest sentiment se accentuă când îndrăgostiții intrară ținându-se de braț, în salon, și Carina i-l prezentă pe bărbat drept viitorul ei soț.

Manierele lui Eric erau fără cusur. Sărută cu o mișcare largă mâna Sonjei și îi făcu chiar niște complimente. Totuși, femeia nu putea să scape de tensiunea pe care o simțise de la sosirea bărbatului. Ceva o deranja în purtarea lui. Și această senzație evident că nu era cauzată de uriașul buchet de trandafiri roșii pe care îl primise Carina.

Chipul baronesei în schimb radia de fericire. Tot

timpul îi privea surâzând ochii, îi ținea mâna, îl săruta.

Carina își prezentă cu multă însuflețire planul pentru deseară, iar Eric, când află despre întâlnire, se împotrivi vehement.

— Te rog, dragă, nu chiar în seara asta! Lasă-mă să mă obișnuiesc!

Carina era dezamăgită.

— Acum nu mai pot renunța, peste puțin timp vor sosi invitații! Nu-i pot expedia așa...! Nu-ți dai seama, Eric? De altfel nu-i vorba decât de niște prieteni apropiați. Mi-ar face mare plăcere dacă i-ai cunoaște.

Eric observă cât de mult înseamnă întâlnirea asta pentru Carina, așa că își dădu în sfârșit acordul.

— Atunci doamnele îmi vor permite să mă retrag pentru câteva minute? întrebă ridicându-se și o sărută pe frunte pe baronesă, apoi înclină ușor capul spre Sonja. Unde se află camera mea?

— Îți arăt eu! se oferi imediat Carina, iar Sonja, adâncită în gânduri, îi urmări cu privirea ieșind din salon.

— De ce nu mi-ai spus că ai un musafir la Ravenstein? întrebă Eric pe scări. După ce nu ne-am văzut atâta vreme, aș fi dorit să fim doar noi doi...!

— Sonja este o prietenă foarte bună, ne cunoaștem de mult timp, răspunse Carina. Nu e un musafir, o consider mai degrabă o soră. Sper să vă împrieteniți. Asta e foarte important pentru mine.

— Voi încerca..., promise Eric fără plăcere.

Apoi privi curios prin camera de oaspeți în care îl conduse Carina, aranjată ca pentru un prinț.

— Arată foarte bine, remarcă la sfârșit, apoi arătă spre geamantanele lui. Se află pe-aici vreun spirit bun care să mi le aranjeze?

— Da, natural, o voi trimite pe camerista Stefanie. Ea și ceilalți angajați îți stau oricând la dispoziție. Trebuie doar să spui ce dorești.

— Sună excelent! observă Eric cu un râs distrat și o îmbrățișă. Trebuie să cobori neapărat la această Sonja? Sau ai putea să-mi mai acorzi câteva minute?

O sărută cu pasiune și Carina se lipi de el plină de dorință.

— Sonja își va găsi ceva de lucru, continuă Eric. Va înțelege că am dori să rămânem puțin împreună.

Telefoanele nu pot înlocui o întâlnire!

Pentru Carina tentația de a-i face plăcere bărbatului era foarte mare. În ochii lui citi aceași dorință arzătoare. Totuși în ea se trezi conștiința ospitalității.

— Dar dragă, ce-ar gândi Sonja? Avem destul timp la dispoziție!

— Da, dar mai întâi trebuie să trecem peste o seară infinit de lungă, cu o mulțime de străini! se plânse Eric. Și îmi doream atât de mult să fiu doar cu dulcea mea Carina!

— Regret că am planificat serata fără să te întreb, se apără femeia. Dacă aș fi știut că dorești atât de mult să fii doar cu mine...

— Tu nu vrei să fim numai noi doi? întrebă Eric.

— Ba da, natural, răspunse repede Carina. Dar apoi toată noaptea și zilele următoare vor fi numai ale noastre! Ce înseamnă pe lângă asta câteva ore petrecute cu cei mai buni prieteni? Sunt sigură că și tu te vei simți bine, vei vedea!

La ora hotărâtă, prietenii baronesei apărură aproape deodată. Eric deveni vedeta serii. Se pricepea foarte bine să rămână în centrul atenției,

intervenea cu comentariile cele mai potrivite, iar femeilor le împărțea complimente gândite mai mult sau mai puțin serios.

Sonjei, acest joc i se părea prefăcut. Anita, la rândul ei, nu era foarte convinsă de sinceritatea lui.

— Nu știu dacă domnul Carney este omul cel mai potrivit pentru Carina, îi spuse Sonjei. Desigur, s-ar putea să fiu subiectivă, deoarece am sperat că îl va alege pe Martin. Totuși, acest Eric Carney este prea pedant și pare oportunist.

— Carina e îndrăgostită până peste urechi, răspunse Sonja. Îl vede prin niște ochelari cu lentile roz. Am încerca degeaba să-i schimbăm părerea. Nu putem face altceva decât să așteptăm și să vedem ce se va întâmpla.

— Domnul Carney se simte excelent aici la Ravenstein și deja își joacă destul de bine rolul de stăpân al casei, observă Anita, apoi oftă încet. Poate că nu suntem destul de înțelegătoare. Trebuie să-i dăm timp înainte de

a-l judeca pe acest Eric Carney. Se pare că are, într-adevăr, intenții serioase. Este foarte atent cu Carina, îi ghicește toate dorințele. Cu toate astea, ceva mă nemulțumește în legătura asta...

În seara aceea, Carina a fost în culmea fericirii. Ochii îi străluceau și era vizibil fericită că Eric are un asemenea succes. Bărbatul se misca foarte sigur pe sine prin societate și se dovedi un partener de discuții agreabil.

Carina consideră seara un succes total, iar când invitații plecară, se apropie de Eric:

— Tuturor le-ai făcut impresie foarte bună, îl lăudă. Cercul meu de prieteni te-a primit cu brațele deschise.

Dar tânăra baronesă nici nu bănuia că toate astea au fost numai pentru plăcerea ei. Desigur, părerea lui sinceră nici n-ar fi fost dispusă s-o audă. În ochii ei, Eric era perfect. Îl considera un dar al destinului.

În ciuda entuziasmului tinerei baronese, Sonja Rosental, Anita von Strehlau și personalul castelului îl agreau tot mai puțin pe Eric Carney.

Vizita plănuită doar pentru un week-end se prelungi, spre imensa bucurie a Carinei, la două săptămâni, pe care cei doi îngrăgostiți le dedicară exclusiv dragostei. Nu părăsiră castelul, decât o singură dată, pentru o scurtă vizită în Strehlau.

Personalul din Ravenstein era tot mai tensionat. Toți erau nemulțumiți de infatuarea de care dădea dovadă Eric.

— Se poartă de parcă el ar fi stăpânul castelului! se plânse Stefanie valetului. Deși ar trebui să-i fie recunoscător baronesei că îi face atâtea favoruri!

Discuția lor fu întreruptă chiar de soneria din camera musafirului. Ca de obicei, Carney suna lung, iar Stefanie se strâmbă.

— Nu, nu vreau să urc din nou. Vă rog, Rudolf, înlocuiți-mă de data asta!

— Bine, dar în viitor nu-l veți putea ocoli, Stefanie. Se pare că s-a cuibărit temeinic la Ravenstein!

Rudolf avea dreptate.

Eric reusea să facă ce dorea cu Carina cea orbită de dragoste. Când îi spuse că trebuie să se întoarcă în Kiel,

femeia îl imploră să mai rămână.

— Peste puțin timp apare copilul! îi spuse. Mi-ar plăcea foarte mult să te știu lângă mine în perioada asta. Mai repede sau mai târziu tot te vei muta la Ravenstein și atunci de ce să amânăm decizia?

— Dar dragă, nu e chiar atât de simplu! se împotrivi Eric. Ce vor gândi oamenii? N-aș vrea să-ți stric bunul renume, nu suntem nici măcar logodiți!

Carina se așeză pe brațul fotoliului în care stătea bărbatul și îl îmbrățișă. Zâmbetul ei promitea fericirea.

— Asta se poate schimba ușor, iubire!

— Să înțeleg că te-ai mărita cu mine? întrebă Eric, apoi o strânse la piept. Iar eu, ca un prost, am ezitat să-ți cer mâna!

— Atunci am făcut-o eu în locul tău! răspunse Carina cu un surâs cochet. Și simt că nu voi regreta niciodată.

Nu trecu mult timp și pe degetul Carinei strălucea inelul cu briliant, dovada unirii lor. Pentru nuntă așteptau, evident, expirarea anului de doliu.

— Totuși, acum trebuie să știe toată lumea că aparținem unul altuia, anunță Carina cu multă însuflețire. Sunt atât de fericită! În mod deosebit pentru că ești de acord să fii tatăl copilului meu! Un copil are nevoie de tată și mamă în egală măsură. E un mare noroc că ne-a unit soarta!

— Mai e doar o problemă, Carina, începu bărbatul cu grijă, fiindu-i vizibil greu să vorbească. Carina îl văzu mai îngândurat ca niciodată.

— Spune liniștit, dragă, nu avem secrete unul față de celălalt.

— E vorba de viitorul meu, continuă Eric încet. Aș fi mai liniștit dacă... dacă din punct de vedere material ai putea să mă asiguri să nu-mi mai fac griji. Știi, mi-am părăsit munca, pentru a fi cu tine și copilul tău. Dar dacă ți s-ar întâmpla ceva înaintea căsătoriei, aș rămâne fără un ban, deoarece copilul ar moșteni totul. Carina, te rog să nu mă înțelegi greșit! Nu-mi face plăcere să vorbesc despre asta. Dar adevărul este că n-am avere...

Bărbatul părea atât de nenorocit încât Carina nu se

putu abține să nu izbucnească în râs.

— Nu te frământa, dragă, nu te-am înțeles greșit! răspunse încurajator și îl sărută pe față. Ca să-ți dovedesc cât de mult însemni pentru mine, voi vorbi chiar mâine cu avocatul familiei.

— Ești o femeie minunată, Carina! se însufleți Eric și îi sărută mâna. Ești atât de înțelegătoare, ai niște sentimente atât de curate... N-am mai întâlnit o femeie ca tine. Sunt sigur că noi doi vom fi foarte fericiți...

— Noi trei! îi aminti baronesa, cu puțin reproș în glas.

— Natural, noi trei! se corectă Eric.

E adevărat, nu prea știa cum să se poarte cu copiii, dar pe copilul Carinei trebuia să-l accepte ca pe un rău necesar, dacă dorea să păstreze legătura. De altfel, cu siguranță că se va ocupa de el baronesa și va angaja o doică. Iar el va avea destul timp pentru cheltuieli și plăceri.

Tânăra pereche se prezentă a doua zi la biroul bătrânului avocat, care lucrase și pentru fostul baron.

Aflând despre ce e vorba, dr. Wunderlich o rugă pe Carina să vorbească cu el între patru ochi.

Eric ieși fără plăcere și își petrecu timpul făcând curte frumoasei secretare a avocatului.

— Carina, noi ne cunoaștem de mult timp, începu avocatul. Sub nici o formă nu te-aș sfătui să-i dai logodnicului tău drepturi atât de largi asupra averii familiei tale. Siguranța materială i-o poți asigura și cu o alocație lunară, restul este al copilului! Gândește-te că micuțul va fi un Ravenstein!

Carina reflectă și îi dădu dreptate. Eric ar putea într-adevăr să trăiască fără griji dintr-o alocație mare pe care ar primi-o și în cazul morții ei. Înafară de asta, baronesa îi mai asigură lui Eric drept de ședere permanentă la Ravenstein.

— Eric a părăsit totul pentru mine. Locuința, munca. Îi datorez măcar atât.

— Înțeleg toate astea, Carina, răspunse avocatul, dar întâi să-l cunoști bine pe domnul Carney și apoi să-i acorzi tot ce crezi de cuviință! El este tânăr, iar prin alocația ta i-ai asigurat condiții de trai pe picior mare. Mai trebuie să precizezi că

această hotărâre se revocă automat dacă între voi are loc o ruptură.

După o scurtă ezitare, Carina acceptă sfaturile avocatului.

Eric urmări cu o expresie rigidă momentul în care Carina semnă documentul, bătrânului avocat părându-i-se că vede în ochii tânărului strălucirea victoriei...

De acum, Eric își simți situația la Ravenstein atât de sigură, încât, dacă nu i se îndeplinea fără preget vreo dorință, își permise chiar să se certe cu personalul castelului.

Odată, Carina intră în grajd în mijlocul unei controverse între Eric și Edgar, grăjdarul.

— Domnilor, ce-i asta? încercă baronesa să-i liniștească. Putem discuta totul în liniște!

— Domnul Eric dorește cu orice preț să-l călărească pe Valentino, răspunse Edgar încercând să-și păstreze stăpânirea de sine. Dumneavoastră ați ordonat, doamnă, să nu-l încalece nimeni pe Valentino, pentru că a fost calul domnului von Loebe.

— Aveți dreptate, Edgar, într-adevăr am dat acest ordin după moartea soțului meu, răspunse Carina prietenoasă. Dar acum n-am nici un motiv să-l opresc pe domnul Carney să-l călărească, dacă dorește. Pe viitor, toți caii sunt la dispoziția domnului Eric. E-n regulă, Edgar?

Edgar își frământă nervos șapca la spate.

— Da, doamnă, răspunse și se întoarse să plece la treburile lui. Însă Eric n-avea de gând să-l lase așa repede.

— Mi-l pregătiți pe Valentino pentru călărire, Edgar? întrebă, dar aroganța jignitoare din voce îi fu simțită până și de îndrăgostita Carina.

Bărbații se priviră cu dușmănie. Edgar aprobă, dar peste câteva zile îi prezentă Carinei demisia sa.

N-a fost singurul pe care Carney l-a determinat să facă un asemenea pas. Carinei natural că nu i-a scăpat ce se întâmplă, dar înainte de a naște nu dorea să se ocupe de chestiuni atât de neplăcute.

Primele dureri apărură pe la miezul nopții. Un timp Carina încercă să stea liniștită, inspiră adânc și strângând din dinți, suportă durerea în tăcere, pentru a-l cruța pe Eric, care dormea lângă ea. Dar nu rezistă prea mult.

Bărbatul duse foarte nervos geamantanele la mașină, în timp ce Carina vorbea la telefon cu spitalul.

Afară viscolea și înaintau foarte încet. Eric înjură, temându-se că vremea rea îi va afecta mașina sport.

— Copilul ăsta nu putea să mai aștepte până se schimbă vremea? se plânse și Carina îl înfruntă pentru întâia oară.

— Nașterea nu se poate fixa după ceas sau după vreme! remarcă supărată înainte de a simți o nouă criză. Câteva secunde rămase contractată pe bancheta din spate, apoi, când durerea se mai liniști, continuă pe un ton înalt: Vei primi o mașină nouă dacă asta va avea vreo zgârietură! Trebuia să chem un taxi?

— N-am vrut să spun asta, iubito! se apără Eric. Își dăduse seama că de data asta a mers prea departe. Sunt nervos pentru că aș dori să ajungem la vreme!

Între timp ajunseră pe autostradă și viscolul nu mai era atât de puternic. Eric apăsă acceleratorul și de câte ori o auzea pe Carina suspinând de durere, se întorcea spre ea.

La clinica particulară totul era pregătit pentru primirea viitoarei mame. Bagajele Carinei le lăsară într-o cameră frumos aranjată, iar pe ea o conduseră în salonul de nașteri.

Eric era hotărât să rămână lângă ea, deși îl treceau toți fiorii ori de câte ori baronesa se crispa de durere.

Apoi, deodată se ridică.

— Nu te supăra, dragă, dar trebuie să ies la aer..., și dispăru.

— Se întâmplă des la viitorii tați, spuse zâmbind infirmiera tânără și îi șterse Carinei broboanele de sudoare de pe frunte. La început își închipuie că suportă orice, dar chinurile nașterii le zdruncină repede siguranța. Nici soțul dumneavoastră nu s-a comportat altfel. Să mă ocup de el?

— Da, vă rog! Carina încuviință recunoscătoare. Infir-

miera mai așteptă puțin, apoi, vâzând că bărbatul nu se întoarce, ieși pe coridor.

Când se înapoie, fața îi oglindea regretul.

— Soțul apelează la înțelegerea dumneavoastră, doamnă, preferă să aștepte afară sfârșitul nașterii.

Carina aprobă din cap dar simți un nod în gât din cauza dezamăgirii.

— La urma urmei nu-l putem sili, răspunse cu vocea înecată. Sunteți amabilă să o sunați, pe doamna von Strehlau? M-aș bucura foarte mult dacă ar veni aici.

Carina îi dădu numărul de telefon. În mai puțin de o oră, mama lui Martin era la clinică.

— Bărbații ăștia! spuse cu un gest a lehamite. Tot timpul se laudă cât sunt de curajoși, dar nu rezistă la cea mai mică încercare. La fel mi s-a întâmplat și mie când l-am adus pe lume pe Martin. Apoi mi-am iertat, totuși, soțul. Nici tu să nu pui la inimă! Putem rezolva și singure problema, nu-i așa? spuse Anita, dându-i curaj și mângâindu-i fața.

Nașterea se dovedi deosebit de grea, Carina avu de suportat niște dureri inimaginabile. Totuși, refuză

hotărâtă narcoticele. În sfârșit, pe la prânz i-au culcat copilul la piept. Carina uită toate chinurile.

— Nu e frumoasă? întrebă cu lacrimi de bucurie în ochi. A moștenit ochii albaștri ai lui Sebastian!

Anita nu dorea s-o dezamăgească spunându-i că toți copiii au ochi albaștri la naștere. așa că admiră și ea bebelușul și îndepărtă o șuviță de pe fruntea baronesei.

— Care va fi numele micuței?

Carina o privi în ochi.

— Ce-ai zice de Lena? Anita, îți datorăm multă recunoștință pentru ajutorul pe care ni l-ai dat, dar dacă ai accepta să-i fii nașă, ne-ai face cu adevărat fericite, nu-i așa, Lena?

— Cu bucurie! se însufleți Anita și își șterse o lacrimă de pe față. Întotdeauna puteți conta pe mine, să nu uiți asta!

— Mulțumesc, tanti Anita, șopti Carina emoționată. Mulțumesc pentru tot!

Carina fu transportată împreună cu micuța în salon. Acolo îi vizită Eric.

Bărbatul intră cu un buchet uriaș de trandafiri roșii în mână.

— Săraca de tine, ce dureri îngrozitoare ai avut! În ochi i se citeau mila și compasiunea. Sper să mă ierți că n-am rezistat să-ți văd suferințele.

— Desigur! spuse Carina și îi primi sărutul pe buze. De altfel, mi-am uitat toate durerile de când a venit pe lume Lena. Iar tanti Anita m-a ajutat foarte mult în timpul nașterii.

— Vă mulțumesc că ați fost lângă ea! Eric îi întinse mâna, iar Anita acceptă strângerea cu reținere.

— Mă întorc în Strehlau, spuse mama lui Martin și privi îngândurată spre bebeluș. Dacă vrei, mă ocup cu plăcere de înregistrarea micuței la starea civilă.

— Mulțumim, dar nu e nevoie să vă obosiți, se grăbi Eric să răspundă. Asta e natural, treaba mea.

— Ei, atunci vă voi vizita chiar în seara asta, promise Anita ca rămas bun, apoi o sărută pe frunte pe Carina și înainte de a ieși din cameră mai aruncă o privire spre tineri si spre nou-născut.

Peste două zile, Eric putu să-și ducă familia acasă. Își împodobi masina cu flori, iar Carina îi mulțumi cu un sărut.

Acasă primi felicitările Sonjei Rosental. Baronesa se simți puțin rău când intră în antreu, cu privirea fixată pe fotografia fostului soț. Ce păcat că Sebastian n-a putut trăi ziua asta! Totuși, Eric se află lângă ea și Carina se gândi cu recunoștință că alături de el poate începe o viață nouă. Avea viitor, un viitor care se promitea fericit!

Cu toate astea îi lipsea Sebastian. Și încă o persoană cu care ar fi dorit să-și împartă bucuria: Martin von Strehlau încă nu se întorsese din America.

Carina încercă să treacă cu vederea comportamentul lui Eric, vizibil încântat de rolul de stăpân al Ravensteinului. Iar Sonja se întrebă din nou dacă bărbatul o iubește cu adevărat, sau îl interesează doar averea ei.

În acest sfârșit de săptămână nu găsi răspuns la neliniștitoarea întrebare.

Iarna mai îngreună viața oamenilor cu câteva viscole,

dar primăvara sosi, cu tot alaiul ei de culori. Totuși, Carina nu se simțea fericită. În ciuda faptului că își iubea foarte mult fetița și trăia toate bucuriile unei mame, simțea că, din nou, legătura cu partenerul de viață nu este cea mai perfectă. În Eric nu mai vedea de mult timp acel bărbat atrăgător care o fermecase, ci începuse să-i descopere lipsurile și defectele. Tot mai des se iveau certuri și Carina se gândea dacă n-ar fi cazul să amâne nunta planificată pentru luna mai.

În această perioadă, Martin von Strehlau se întoarse din Statele Unite.

— Ai venit la timp, fiule! îl primi maică-sa. Nu mai pot privi nenorocirea Carinei. Am aflat niște lucruri îngrozitoare despre acest Eric Carney!

Anita îi împărtăși teribila știre că Eric este căutat de poliție!

— Într-adevăr, este căutat sub un alt nume, dar fotografia pe care am văzut-o din întâmplare este a lui! Acum, că te-ai întors, te vei ocupa de problemă, nu-i așa?

Martin merse în aceeași zi și discută cu comisarul.

Astfel, află că Eric Carney, sub diferite nume, a făcut

propuneri de căsătorie mai multor femei bogate, iar după ce le-a ușurat de o parte din avere, le-a părăsit. De câteva zile, una din victime a făcut o plângere și de atunci Carney este căutat.

Martin n-avea nici o îndoială că baronesa a căzut în capcana unui escroc.

— Încă n-aș putea să vă spun exact dacă bărbatul pe care-l știu este același cu cel din fotografie, dar asta se poate clarifica, îi spuse ofițerului.

A doua zi, înainte de masă, Martin făcu o vizită în Ravenstein. Deși simțea că baronesa îl va urî puțin pentru ceea ce va face, nu putea s-o lase în mâinile unui escroc.

Când ajunse în curtea castelului, un călăreț tocmai trecea dinspre parc spre grajduri. Acolo sări din șa, îl strigă pe grăjdar și îi aruncă cureaua.

— Îngrijiți-vă de Valentino! Să-l hrăniți bine, pentru că l-am epuizat!

Cu asta, îl lăsă pe grăjdar și se grăbi cu pași mari peste

curte. Atunci observă mașina străină și se opri.

Martin păși fără ezitare în fața lui.

— Cine ești dumneata? îl întâmpină Eric. Aici e proprietate privată. Străinii n-au voie să intre. N-am fost informat despre vreo vizită!

— Sunt Martin von Strehlau, răspunse contele rece. Am de discutat o chestiune urgentă cu dumneata, domnule Carney. Dacă acesta vă e numele adevărat. Este vorba de o problemă importantă.

— Ce insinuați?! exclamă Eric înfuriat. Cum îndrăzniți să-mi puneți la îndoială identitatea? Câtă nerușinare!

— Vă rog, domnule Carney, nu putem discuta despre asta între patru ochi? continuă Martin.

Însă Eric era pornit.

— Nu am nimic de discutat cu dumneata! strigă. Dacă nu dispăreți chiar în clipa asta, dau drumul la câini! Vă reclam pentru violarea proprietății!

— Nu cred că ați avea interesul să chemați poliția, răspunse Martin, abia stăpânindu-și furia. Sau puteți să vă explicați în fața Carinei, când va afla că nu e singura căreia i-ați promis că o luați în căsătorie? Acum sunteți de acord să discutăm între patru ochi?

Eric, abia acum se dezlănțui cu adevărat, amenințându-l pe conte cu bătaia.

Valetul castelului o anunțase între timp pe baronesă. Carina nu-și crezu ochilor când privi pe fereastră.

— Ce se întâmplă aici? strigă supărată.

Ieși din castel surprinzând ultimele frânturi de conversație. Îi privi uimită pe cei doi bărbați, înfruntându-se cu niște ochi de lup, cu pumnii strânși, gata să se ia la bătaie.

— Martin! Eric! Vă rog, liniștiți-vă! le strigă.

Stăpâna casei stătea impunătoare pe treptele castelului, zveltă și mai frumoasă ca oricând. Martin își dădu seama cu durere cât de mult i-a lipsit în ultimele săptămâni.

— Carina, îmi pare așa de rău că trebuie să ne revedem în împrejurări atât de neplăcute! rosti contele, apoi alergă la ea și o prinse de mână. Aș fi dorit să ocolesc scandalul, dar domnul Carney n-a fost de acord să discutăm ca niște oameni normali.

— Să nu-i crezi nici un cuvânt, Carina! strigă Eric. Este gelos și face totul ca să scape de mine.

Carina păși spre Eric și îl privi în ochi. Și ce văzu, nu-i plăcu!

— Am auzit acuzațiile lui Martin, rosti cu o voce hotărâtă. A spus adevărul? Este adevărat că le-ai promis căsătoria mai multor femei, doar pentru a le lua banii? La fel plănuiai și cu mine?

— Nu, Carina, pe tine te iubesc cu adevărat! ripostă Eric vehement. Am făcut, ce-i drept câteva greșeli în trecut, dar după ce te-am cunoscut pe tine...

— Ajunge... Carina simți o deziluzie amară, ochii i se umplură de lacrimi.

Când se întoarse să intre în castel, Eric strigă:

— Crede-mă, Carina! Nu pot trăi fără tine!

Atunci izbucni și Martin.

— Om de nimic! îi strigă și, cu un pumn bine țintit, îl culcă la pământ.

Carina îl privi supărată pe cel căzut.

— Nu era nevoie de asta, Martin. Nu-mi mai putea face oricum, nici un rău.

— Regret, dar nu m-am mai putut stăpâni! explică Martin și o îmbrățișă pe tânără. Hai, să intrăm! Voi anunța poliția.

Carina îi ordonă cameristei să împacheteze lucrurile lui Eric. Peste puțin timp sosi mașina poliției și Carina urmări de la fereastră cum Carney se lasă luat fără opunere.

— I-am crezut fiecare cuvânt..., șopti, în timp ce pe față îi alunecau lacrimi mari. Iată că n-a mai rămas nimic din fericirea mult visată...

Atunci se auzi de la etaj o voce de copilaș. Carina surâse.

— Lena! strigă și se grăbi spre ușă.

Martin o urmă în liniște. În camera copilului, Carina o ținea pe micuța Lena în brațe și îi vorbea duios.

— Ce fetiță frumoasă! rosti Martin impresionat. Poți fi mândră de ea, Carina!

Rămase acolo până când Carina o schimbă și o hrăni.

— Parcă tu i-ai fi tatăl! îi zâmbi Carina cald.

— Pot veni și altă dată? întrebă Martin la plecare și ținu mult timp mâna Carinei.

— Mai întrebi? răspunse baronesa.

Arestarea lui Eric fu urmată de câteva zile amare. Carina nu putea să uite ușor toate visele și speranțele. Adesea căuta consolare la mormântul lui Sebastian. În adâncul sufletului bănuise de mult timp că Eric nu este bărbatul pe care și-l închipuise, dar până la arestarea lui se împăcase cu gândul că nimeni nu e perfect...

Confruntarea cu adevărul a fost pentru ea o grea lovitură. Dacă Martin și Anita nu i-ar fi sărit în ajutor, iar Sonja nu s-ar fi interesat de ea cu atâta dragoste, cu siguranță că ar fi căzut într-o nouă depresie psihică.

Cu timpul, începu să descopere ceea ce Sonja ar fi spus pe față: Martin von Strehlau era bărbatul potrivit pentru ea.

Contele o iubea de foarte multă vreme, iar acum se interesa cu o dragoste părintească și de micuța Lena. Venea aproape zilnic în Ravenstein pentru a se juca cu fetița.

In asemenea momene, Carina îl urmărea zâmbind, simțind o reală pace interioară. Dar, în inima ei, un alt sentiment se reaprinse și se înteți cu fiecare zi.

— De ce faci atâtea pentru mine și Lena? puse într-o zi întrebarea, sperând că Martin își va deschide sufletul.

Bărbatul o culcă pe mărunțică în pat și se apropie de Carina.

— Chiar nu știi? întrebă încet, privind-o în ochi.

Carina se apropie mai mult.

— Aș dori să te aud pe tine..., spuse încet.

Contele ezită o clipă, apoi râse încet.

— Te iubesc, Carina, recunoscu duios, și n-am să las să te mai amăgească vreun alt bărbat. Pe lângă asta, o iubesc și pe Lena ca pe copilul meu. Te mulțumește răspunsul meu?

— Dacă prin asta mă întrebi dacă vreau să fiu soția ta, răspunsul este da!!

Și buzele celor doi se topiră într-un sărut lung și pasionat.

SFÂRȘIT

DIANA

În seria Diana sunt cuprinse povestiri romantice la lecturarea cărora tresaltă inima oricui. Sunt povestiri despre iubire și tandrețe, despre fidelitate și dorință.

Stimate cititor, ai în față un roman captivant despre simțăminte umane de-a pururi sublime - un roman nu numai pentru tineri, căci iubirea este veșnică.

O lectură plăcută și deconectantă pentru fiecare sfârșit de săptămână, pentru fiecare zi!

ÎN CURÂND

O REVISTĂ PENTRU TOATE MĂMICILE

Mami

învață să mă îngrijești

DIN CUPRINS:

- O naștere ușoară
- Bolile copiilor noștri
- Armonia sexuală a cuplului

Mami

învață să mă îngrijești

- Rețete culinare
- Bunica și nepoții
- Zodiacul astrologic
- Fericirea în căminul nostru

